

CÓRDE SPARTE

VERSURI

DE

T. G. DJ.

Mes beaux amours en méchants vers.

Th. Gautier.

BUCURESCI

TIPOGRAFIA „ROMANUL”, CAROL GÖBL

14, Strada Doamnei, 14

1884.

Trebuie să cer ertare cititorilor pentru păcatul ce săvârșesc îngreunând literatura noastră poetică cu câte-va versuri, ludibria ventis. Am cedat prietenilor, cărora aceste încercări de tinerețe sunt în deosebi adresate; pentru a le oferi lor în un mănuchiș, le-am adunat din diferitele reviste și ziare unde au văzut mai întâi lumina cele mai multe din ele.

Critică să fie indulgență și, mai înainte de a se pronunța, să citească, decât se poate, tot volumul. Îi rog, mai cu seamă, de a avea în vedere data fie-careii bucată: multe au fost scrise acum un-spre-dece său de ce an și sunt, prin urmare, delict care au dreptul de prescripțiune.

Atâtea suvenire scurte, sunt legate de aceste narve, acente, în cât nu m'ant puză; lăsa de a le schimbă forma.

Cât despre acei cari sunt în principiu corabii, urilor, le voi reaminti spiritala, strofă :

*Que ceux qui fabriquent des vers
Aient parfois l'esprit à l'envers,
C'est ce que point je ne dénie;
Mais accordez cet autre point,
Qu'on n'est pas homme de génie
Pour cela seul qu'on n'en fait point.*

*Am iubit poesia și o voiți iubi.....⁸ Altora cel puțin.
Decă ocupațiunii mă serioase și dătorii mă grave mă re-
clamă acum, nu mă lepăd de producțiunile unei vârste pline
de încântăminte, și pe care nu o pot de cât regreta. Apoi,
cum zice poetul A. Glatigny: "Alte iluziuni mă orbesc
astăzi: prețuesc însă ele ntaî mult de cât acele ce 'mă sunt
reamintite de acéstă carte? Nu știu."*

PARINTELUI MEU

I.

Cîl t u nume face peptu'mi să tresară, o părinte!
C ci acele zile line  i voióse 'mi amintesc,
C nd puneam s rut pe fruntea' i, spune'mi  i aduci aminte?
 i ' i  iceam cu glas sburdalnic : *Tată dragă, te iubesc!.

*

A  sburat, s'a  dus, l s ndu'mi riz t re suveniru,
Care 'n ore de 'ntristare m   nvesolesc ades,
 i cu d nsele perir  vioiciune, fericire ;
 r drept cuib negra durere a mea inim' a ales.

*

Asvêrlit în voia sôrteî pe oceanul lumeî rele,
Dus încóce și încolo, Dómnne ce-așiú fi devenit?
Ce ajung smulși de furtune puîi bietor páserele,
Ce ajunge mielușelul lupilor pradă svârlit.

*

Erai ânsê lóngă mine, o părinte, ș'a ta mână
Îmî fu sprijin, arătându'mî calea dréptă de urmat :
Sê trăesc, sê lupt în astă lume de vécurî bătrênă
Déctoria împlinindu'mî, écê ce m'ai învățat.

*

Misiunea'ți a fost aspră, ai rēbdat, sciú, multe chine
Și cu multe suferințe fōră preget ai luptat ;
Tot ce 'n viața 'mî este dulce, totu 'mî vine de la tine :
Ție dér recunoscința'mî, o părinte cu bun sfat !

*

Cât îi plâng pe cei ce 'n lume orfanî, singurî în durere,
Fōră mumă, nici părinte, petrec viața părăsiți !
Ei cu greú pot sê aleagă ce e vițiú sêu plăcere ;
A lor inimî se usucă, de ilusiuni lipsiți.

*

Maî ții minte tu, când anul noî sosia, ce mulțumire!
Cu ce mare nerăbdare ca să vii te așteptam!
Când îmi dai vr'o jucărie, ce transport! ce fericire!
Uitam totul pentru dânsa, totul! — ce copil eram!

*

Timpuri dulci și fericite, ați sburat! Copilărie,
Vêrstă fragedă în care nici un chin nu m'apăsa,
Când trăiam fără prihană zîmbitor, în veselie,
Unde esci? Te-ai dus lăsându'mi dulce amintirea ta.

*

Mâne, ér sfârșesce anul. Ce abis ânsă 'l desparte
De acei de mai nainte! vai! cum totul s'a schimbat!
Acum daruri peritóre de voesci sê 'mi dai, departe!
Nu le voiü. La ce servi-vor unui suflet întristat?

*

De-ai putea sê 'mi dai odihna ce din inima'mi lipsece,
Da, ți-aș mulțumi părinte, și te-aș bine-cuvênta.
Dêr mai poți sê 'mi dai un lucru, care îmi reamintesce
Dulcea mea copilărie; voesc sê 'ți cer mâna ta.

.*

Mâna ta, s'o sêrut âncô cum o sêrutam o dată,
Pêru'ți cărunțit de vremuri în genuche sê privesc
Și-aî têi ochi care spre mine cu înduioșare cată
Și sê 'ți dic ca altă dată : "Tată dragă, te iubesc!"

Bucuresci, 31 Decembre, 1874.

II.

Precum păsêrile mării, când se duc în depărtare
Pentru ca să prindă hrană puilor âncô golași,
Pe o bêrnă își pun cuibul în nemărgita mare,
Și din sferele albastre cătând prada de mâncare,
Totuși ochii lor sunt țintă la plăpânzii copilași;

*

— Câte-o dată vântul muge, valul saltă cu furóre,
Plóia cade în șiróe, spuma fumegă 'mprejur;
Puil tremură, privirea ridicând sus cu oróre;
Dér speranța le renasce : în vèzduhul fôră sóre,
Între fulgere, veghează pacinic bêtrânul Vultur.

*

Ast-fel tu, părinte nobil, după țermul țerei mele,
Cötre locul, unde Munca și Lumina aũ chemat
Pe-al tãu fiũ, inima 'ți sbörã, și 'n avënturile séle
Întãlnesce, 'mbrãțișază pe a mea în a sa cale,
Duhu'ți mângãie, protege pe iubitũ'ți exilat.

*

Mare-adãncã vëz în juru'mi : Este *Lumea* 'nșelãtore!
Ici Necunoscutul, colo Plãcutul te îndrãgesc :
Valul este Lenevia ; vântul Post' amãgitore ;
Plóia, trista Ignorență ; spuma Pizma cãlëtore ;
Și din tóte Remușcarea și Desgustul isvoresc.

*

Dér, în sine, va învinge puiul stavilele grele :
De sus Vulturu'l ațãțã, marea îl desgustã jos ;
Aripĩ în curënd i-or cresce, țepenĩ mușchĩ vor fi în ele ;
Atunci, fugind de-ale Lumei prãpãstii și triste rele,
Cötre nori și sus spre stele va sbura victorios.

Paris, 1878.

III.

Aşa, cu graiü copilăresc,
Îți mulțumiam ferbinte,
Vorbiam de-amoru'ți părintesc
Ca și de cele sfinte.

Între streinl când, mai târziü,
Eü mă luptam cu cartea,
Din inima'mi, cum toți o sciü,
Aveai tu tötă partea.

Dér azi de mai voesc să 'ți spun
Dușmana mea durere,
Un mormânt trebuï să 'ncunun :
Ei să 'mi dea mângâere.

Te-ai dus unde se prăvălesc
Töte-ale omenirii
Și unde sper să te găsec
În ziua mântuirii.

Credeam că viala s'o sfârși
T ind la a ta firul,
Și vai! trăesc; d r c t oi fi
Va trăi suvenirul;

Căci pentru mine erai tot,
Sf rșitul și 'nceputul,
Și tot ce sci  și tot ce pot
Al tău este făcutul.

D c  în locul unde-ai mas,
Tată f r  păreche,
Mai p te-ajunge al meu glas
P n  l'a ta ureche,

Ascultă bine-voitor
Cea de pe urmă'mi rug  ;
Dup  copilu'ți iubitor
Privirea'ți să nu fugă.

Protege-m  sub al tău scut,
Și ast zi m  îndreaptă
Cum mă 'ndreptai și în trecut
Pe calea înțeleaptă.

Ér eũ, pêně 'n ceasul dorit
De bună revedere,
Voiũ căuta sě te imit
Din tót' a mea putere;

Cõci nu putem mai nemerit
Slăvi un bun părinte
De cât urmând neobosit
A lui învęțăminte.

Brăila, 10 Octombree, 1884.

STEAUA ROMANIEI

(Dedicată M. S. Elisaveta, Regina României).*

De cerul unde staū presărate
Ca ochi de aur, nenumărate
Stele ce vecinic par cō privesc,
Tot omul are stéua'î amică,
Fie luceafăr, fie stea mică,
Care 'l păzesce cu dor ceresc.

Când flórea vieții se ofilește
Steauna pe bolta'î și ea pălesce,

*) Impreună cu valsul meū : *la bonne Etoile.*

Apoi apune în infinit ;
Când în natură cad triste șopte
Lunecă stele în négra nópte,
Noi plângem fînțe ce ne-aũ iubit.

Românul are o stea blajină
Care din ceru'ı, cu rază lină
Insufleșce pepturı d'eroi ;
Tot suferindul la ea gândesce,
Numai privind'o se lecuesce !
Ea îndulcit'a cruntul răsboi.

Păsuri, neazurı multe trecurã,
Horde păgâne stolurı vędurã
Istrul, Carpații și bietul Prut ;
Dér apa curge, pétra remâne,
Așa remase fala'ți, Române,
Prin vitejia'ți, puternic scut.

Când vântul gróznic marea frémântã
Si tótã lumea se inspăimântã,

Așteptând sorțul ce-i a căzut,
Precum pilotul, bătut de valuri,
Spre a atinge dorite maluri,
Cătă în stele drumul perdut ;

Ast-fel Românul purtat de sôrtă,
Luptând cu valul care-aci 'l pörtă
Pe culmi de gróză, aci 'n abis,
Prin céța désă, asupritóre,
Căta steluța'y ocrotitóre,
Și ea 'l conduse la dalbu'i vis!

Odiniórá aveam o Flóre,
Printre Domnițe nemuritóre,
Muma vitează a lui Stefan,
Și alte sute virtuți romane
Ce-alinau chinuri și-a țeri rane,
Cu sirea blândă drept talisman ;

Altă steluță ađi ne conduce
Și pregătesce viitor dulce

Mândrului nostru steag tricolor ;
Din empireul cernut cu stele,
Cum cade roua pe floricele,
Cad bine-faceri peste popor.

Ér România, în serbătore,
Azi cântă draga'i stea protectore,
Spune-al ei nume neperitor ;
Cinci milioane inimi române
Reînviază doine bătrâne
Pentru slăvirea Reginei lor.

Pe cerul vesel al României
Isvor al păcii, al veseliei,
Ah ! strălucesce duiosă stea ;
Regină dulce între Regine,
De farmec plină și de lumine,
Veghiază tainic pe țera mea ;

Bruxelles, 10 Mai, 1881.

VERISSIMA

(Adio domnişórei Elena***).

Rappelle-toi.

A. de Musset.

Treceam ca frunza dusă de vânturi,
Şi te văzui :
Inima'mi spuse : e Fericirea,
Şi o crezui.

*

Treceam ca valul purtat de sórtă,
Şi m'am oprit :
Am stat cât şéde roua pe flóre,
Şi te-am iubit.

*

Póte cređi ánsă, dulce copilă,
Cõ te iubesc
Pentru cosița'ți négră, ce luce
Ca dar ceresc ;

*

Séu pentru géna, buza ta vie,
Chipul tēu grec ;
Te 'nșeli, fecióră : acestea 's tóte
Lucruri ce trec.

*

Te 'nșeli, cõci ast-fel ai putea crede
C'al meũ amor
Póte sē sbóre cu frumusețea'ți
La primul nor.

*

Cea ce 'n tine, vergură blândă,
Astăzi prefer,
Timpul, nici mórtea nu o pot stinge,
Când tóte per ;

*

Décă privirea ochilor gingași,
Dupõ cum spun,
Este oglinda care reflectă
Sufletul bun,

*

Iubesc acele dulci drăgănele
Ce inimă fur :
Dalbul tău suflet, care se scaldă
În ochiu'ți pur.

*

Precum piosul în stele d'aur,
De dor pătruns.
Citesce tainic în depărtare
Raiul ascuns,

*

Vai! din pustiul streinătăței
Unde 's gonit,
Voiu căta ochi'ți, duióse stele,
Spre răsărit.

Ploesci, 1 Martie, 1879.

NOAPTEA DE MAIU

(Din Alfred de Musset).

Muza.

O poete reia'ți luthul și dă'mi iute-o sêrutare.
 În răzură flórea simte mugurii sêi încolțind ;
 Primă-véra azi renasce : vânturile 'n foc se 'ncind.
 Pasérea, asceptând taínic Aurora sê resară,
 Se resfață 'n mólea érbă, de dor fraged ciripind.
 O poete reia'ți luthul și dă'mi iute-o sêrutare.

Poetul.

Cât de 'ntuneric e colo 'n vale,
 Pare c'ascunsă în vëluri pale

Văzu'i o umbră alunecând.
Venia ca 'n basme și pastorale
Culca picioru'i érba din cale.
Vis e, nălucă, ce pierе blând.

Muza.

O poete reia'ți luthul: Nóptea pe pajistea verde
Leagăná dulce zefirul pe-al ei sîn îmbălsămat.
Roza virgină, de-amantu'i gelósă, ca sē'l desmierde
Tinde foile'i, le 'nchide, arzēnd fluturul nacrat.
Ascultă! totu 'n jur tace; la iubita ta gândește!
Astă séră, sub profumul teilor, când umbra crește,
Raza zilei cu durere spre apus lunecă tristă.
Astă séră tot re'nvie: ca 'n farmec natur'artistă
Nu respiră de cât șópte, mirosuri, amor și flori,
Ca și patul ce asceaptă doi soți juní și iubitori.

Poetul

Inima 'n mine de ce palpită?
De ce de grijă nu pot sta 'n loc?
Cine-va óre bătut'a 'n pórtă?
Și de ce lampa cu raza'i mórtă
Totuși lumină'mi varsă și foc?

Dómnne putinte! tremur! mi-e teamă!
Cine'î acolo? cine mă cheamă?
Nimeni; sum singur, și ora bate.
O sărăcie! singurătate!

Muza.

O poete reia'ți luthul. Seva ce întineresce
Ferbe 'n vinele Naturei și 'n sînul lui Dumnezeu.
Peptu'mî bate și m'apasă, voluptatea mă muncesce
Și de vînturile 'ncinse buza'mî arde: sufer greū.
Oh! privesce-mă, copile leneș: sum încă frumósă.
L'ai uitat, uitat'ai óre primul nostru sêrutat?
Când, cu ochi 'n lacrimi, tainic simțind aripa'mî norósă
Că te-atinge, cãzuși searbăd pe-al meu sîn nemaculat.
La amara'ți suferință datu-ți-am, scii, consolare;
De și încă fórte ténêr, te topiai în foc de amor.
Tu mângâie-m'astă séră, ard și eū de un dor mare.
Pentru ca s'o mai pot duce pên'l'a zilei primă zare,
Rugăciunea mi-este leacul și-al têu viers desmierdător.

Poetul.

O scumpă muză tu mă chemi óre?
Cu vocea'ți pură mă 'nveselesc.
Flórea mea dragă, nemuritóre,

Fecióră dulce și simțitoare
La mine, numai tu mai gândesci !
In zadar nóptea vrea să te-ascundă !
Tu esci, iubito, tu sora mea ;
Te ved bălae 'n nóptea profundă :
Rochia'ți de raze cu foc inundă
Inima'mi beată de vocea tea.

Muza.

O poete, reia'ți luthul. Sum muza'ți nepieritoare.
Ca o pasere ce-aleargă l'al puilor ciripit,
Trist vèzându-te și rece, din bolta'mi strălucitoare
Am descins să plâng cu tine poet dulce și iubit.
Vin în brațele'mi, amice. Suferi ; vre-o négră durere
Te muncesce și te róde ; vre-o nălucă de plăcere
Cum ne vin ades în lume, vr'un amor te a vestejit.
Să cântăm vino 'mpreună cu minutele plăcute
Și voióse suvenire, suferințele trecute.
Să sburăm lipiți de buze cõtre-o lume nevèzută !
Să redesceptăm echoul vieți fãr'a ne sfi ;
Să ne povestim vedenii, nebunii, fala perdută,
Să visăm, beți de delicii, or-ce vis ne va veni.
Născocesce-un loc în care să putem uita de chine ;
Să plecăm, vezi, suntem singuri, lumea 'ntrégă ne-apartine.

Ici Italia cea brună, colo Scoția verzie !
Écă muma mea Elada cu miere și poezie.
Vechiul Argos, Pteleonul renumit prin hecatombe
Și încântătórea Mesă răsfațată de columbe ;
Pelionul plin de fală, a geaușilor minune,
Titarezul cel albastru, golfu'î fără de furtune,
Care oglindesce 'n apa'î lebăda ce se admiră,
Oloosona curată și mai curata Camyră.
Spune'mî ce vise de aur cântecu'ți vor legăna ?
Ale nóstre lacremî, spune'mî, pentru cine vor cura ?
Azi în zori, pe când lumina veni ochi'ți sê resfețe,
Care zîná gânditóre la căpătâiul têu sta,
Scuturând ușor din póla'î flori cu miî de miî de fețe,
Povestindu'ți la ureche dragostile ce visa ?
Cânta-vom óre speranța, mâhnirea sêu bucuria ?
Inmuia-vom óre 'n sânge escadrónele d'oșel ?
Arêta-vom pe ibovnic cum se suie cu frînghia ?
Vênturilor arunca-vom spuma cailor de fel ?
Spune-vom óre ce mână, 'n lampele nenumărate
A cerescilor locașuri, aprinde nópte și zi
Sântul unt-de-lemn de viață ce ne 'ndémnă a iubi ?
Lui Tarquiniu: „Ispăsesce“ sê 'î zic „negrele'ți păcate“ ?
Scufunda-ne-vom în mare sê cătăm mărgăritare ?
Sêu călăuzi-vom capra către plantele amare ?

Zice-vom Melancoliei : „Ceru 'ndurător privesce* ?
Urmări-vom vânătotul sus pe muntele stâncos ?
Căprióra la el cată : ea se rógă, se bocescse ;
Erba fragedă-o ascéptă ; pui-o chiamă tânguios .
Dér el o măcelăresce, și céta de cânt flămândă
Iși 'mparte bucățele inima ei sângerândă,
Zugrăvi-vom o fecióra cu obrazul stacojiú
Spre biserică cu pagiul îndreptându-se tăcută ?
De o dată lângă masa se aprinse ochiu'í viú,
Si pe buza'í se opresce rugăciunea începută,
Cócí urechia ei în sală tremurând a auzit
Resunând pintenul vesel al călarului iubit .
Indemna-vom pe vitejií marí ai Franciei antice
Pe-a lor turnurí colțurate înarmaíí sê se ridice
Și romanțele naive sê re'nvie 'n a lor gurí,
Precun gloria lor ștérsă inspira pe trubadurí ?
Imbrăca-vom în alb numai elegia tânguioasă ?
Napoleon ne va spune óre víța'í minunósă
Si din turma omenirei câte țeste-a secerat,
Pêně când veni trimisul pacínic al nopti eterne
Care, cu-aripa'í lovindu'l, pe mormentu'í îl așterne
Si pe inima'í d'aramă mânele i-a încrucíșat ?
Pironi-vom cu țerușul unei agere satire
Numele vëndut într'una pamfletarului de fire,

Care, galben, mort de fόμε, din colbul unde'î uitat
Tremurând de neputință, de invidie și ură,
Pe a geniului frunte or și ce speranță 'njură,
Și coróna lui o mușcă, după ce o a spurcat ?
Reia'ți luthul, reia'ți luthul ; nu mai pot să tac. Privesce ;
La suflarea primă-verei aripa'mi își ia avânt ;
Bórea stă să mă răpescă ; ecă fug de pe pământ.
Aide ! Dumnezeu m'ascultă : dă'mi o lacrimă ; grăbesce !

Poetul.

De'ți trebuie numai, soră iubită,
O sêrutare neprihănită,
Séu numai plânsul meu dureros,
Îți voi da lesne acest prinos.
De te î re'ntorce 'n boltele sfinte
De-amorul nostru aduți aminte.
Nu mai cânt astăzi nici fericirea
Vai ! nici speranța, fala, mărirea ;
Chiar suferința mă află mut.
Inima'mi numai cântă iubirea :
Ca s'o asculte vocea-a tăcut

Muza.

Socotesci tu cõ m'aseamân cu acel tomnatic vânt,
Care cu lacrimi s'adapă pênă chiar și pe mormânt,

Și cărui durerea numai picătură i se pare
De apă? Nu tu, poete, ești și-oiști da o sferutare.
Erba rea ce vream a smulge din această locuință
E lenea'ți, căci Domnul are grijă de-a ta suferință
Or care ar fi necazul ce rabdă junețea ta,
Tu îngăduie, poete, să și lărgească calea sa
Aastă rană sântă, care inima ta o pătrunde
Căci nimic nu ne realță ca durerile profunde.
Decă inima'ți tot ast-fel a putut fi abătută
Nu crede că a ta voce trebui să rămână mută;
Cele mai frumoase cânturi sunt acele desperate
Și cunosc nemuritoare ce sunt bocete curate.
Când ostenit pelicanul de-o lungă călătorie
Către cuibul său de trestii se re'ntorce spre 'nserat,
Pui leșinați de fôme se grăbesc pe mal să vie,
Vezându'l că se abate către țermul azurat.
Deja socotind s'apuce și să 'mpartă a lor pradă
Către tatăl lor fug vesel, țipă și se 'ndes grămadă,
Cletenându'și a lor ciocuri pe-a lor guși respingătoare,
El încet pe-o 'naltă stâncă se urcă ca pe calvar
Și prăsila'i învelind'o cu-aripi adăpostitoare,
Către ceruri trist privesce melancoiicul pescar.
Sângele curge șiróe, căci la pept rana'i adâncă.
In zadar marea profundă scotocit'a 'n jos și 'n sus :

Vai! pustiū era Oceanul ; pe maluri o gólă stâncă.
Puilor sēi drept mâncare a lui inim' a adus.
Posomorât pe o pétră, ochiu'i trist câtând departe,
Puilor, ca bun părinte, mēruntaele 'și împarte.
In amoru'i fōră margini durerea sa legânând,
Vede viața'i cum se scurge din peptul lui sângerând,
Și la cina sa funebră pelicanul se abate,
Beat de dragostea'i sublimă de gróză și voluptate.
Câte-o dată în mijlocul acestei jertfe divine,
Ostenit de suferință, vézēnd mórtea că nu vine,
El se teme ca copii sē nu'l lase viețuind :
Atunci se scólă, și vēntul cu-aripele lui lovind,
Scóte un răcnet sēlbatec, inima sa își ciocnesce
Și asvêrlă un adio așa de trist resunând
Incât pásēretul mării țermurile părăsesce,
Éră călătorul, care pe drum âncō se găsesce,
Simțind mórtea care trece, se închină tremurând.
Poete, fă ca poeții a căror glorie cresce :
Ei las veseli pe aceia ce trăesc vremelnicesce.
Dér omenescele cine, ce daū chiar și la dușmani,
Se aseamēnă acestor óspețuri de pelicanī.
Când ei ne vorbesc adesea de speranțe înșelate,
De mâhnire séu uitare, de durere séu de dor,
Aste cânturi nu 's făcute inimile sē dilate :

A lor declamări întocmai sunt ca nisce spede late
Care în văzduh fac rătă ca un fulger lucitor;
Ansă picături de sânge curg după tăişul lor.

Poetul

O muză, spectru nesăţios,
Imi ceri un cântec prea dureros.
Pe nisip omul nimic nu scrie
Când suflă vântul a vijelie.
In tinereţea'mi era o vreme
Când buza'mi cânturi vrea să tot cheme,
Ca păsărica cu vesel har.
Răbdat'am ansă un chin amar;
Şi pe-a mea lyră de-ar fi putinţă
Să spun o parte din suferinţă,
Bucăţi aşi sparge-o ca p'un pahar.

R E S P U N S

O seară, șezând pe balcon,
 Și visând împreună,
 M'ai întrebat : 'La ce gândesc
 Sub farmecul de lună?,

Ah! cugetam de s'ar putea
 Să iaș de-alung Bosforul
 Și să 'l învăț, de mila mea,
 Să 'ți verse 'n pept amorul.

Tu, care 'n valurile lui
 Ai arătat credință,
 Póte cõ te-ai îndoișoș
 De lunga'mi suferință.

Atunci simțind cea ce simt
Ai admira ca mine
Și malurile spumegând
Și-a cerului lumine;

Și transportată, cum sum eu,
De tainica natură
Ai simte inimați bătând
De-un dor peste măsură.

Atunci ai crede ce 'ți tot ȃic :
Că ochii tăi albastri
Au foc mai dulce, mai gingaș
Ca focul rupt din astri.

Și ast-fel, amândoi fiind
Mai potriviți la fire,
N'aș mai căta prin nori, prin cer
Un leac l'a mea iubire;

Ci numai chipu 'ți aș privi
Și pėrul tău molatec ;
Altă priveliște n'aș vrea
Și n'aș mai fi lunatec.

Buyuk-Dere, 1884.

STAFETA

(Imitațiō dupō Petoefi).

Și scriū o scrisóre
Pe fóe de crin,
Și pe blânda flóre
Las tristu'mi suspin.

*

Cu cerneală rosă
Pe ăst câmp de nea
Voiū sē scriū în prosă
Dér pana'mi nu vrea.

*

Aste versurele
Le-o pecetlui
Roua, ce din stele
Cade 'n zori de zi.

*

O sglobie-albină
Ți le va purta
Pe flori de sulfină,
De nu-mă-uita.

*

In gându'ți, copilă,
Altul de va sta,
I-am ȃis, f6ră milă,
A te înghimpa;

*

Ér decă la mine
Anc6 vei gândi,
Buzele'ți blajine
Cu miere-a stropi.

Brăila, 1879.

DESNADAJDUIRE

Și nima'mi ca un cadavru
In peptul meu searbăd port,
Coci smorul, care ta'nic
O însufleția, e mort.

In zadar cat în petreceri
S'ațăț focul în ăst vas,
Pentru cō nicî o schînteie
Sub cenușe n'a rămas.

Ast-fel când le mor copii
Barbarii american
Ii pun într'un cosciug-leagăn
Ce 'l atârână de platani

Dênșit aũ credința orbã
Cõ vr'un suflet cãlãtor,
Ridicãndu-se spre ceruri
Și 'ntãlnind în al sãu sbor

Cadavrul fõrã simțire
De el va compãtimi
Și intrãnd în peptu'i rece
Il va reĩnsufleți.

Tot ast-fel în astã lume
Hoștul inimei de plimb
E cõ tot mai am nãdejde
Alt amor sã am în schimb;

Si sã simt atunci în peptu'mi,
Ca un Phenix re'nviind,
Pe ruina vieții mele
Altã viață resãrind.

Cea de a doa'mi nãscãtõre,
Dãcã 'n adevãr trãesci,
Vin cu dragostea'ți de grabã
Peptu'mi sã re'nsuflețesci!

Dér precum ăcêsta 'i basmu
De popor alcătuit,
Țărână mă voiü preface
Föră sê mai si iubit.

Bucurescî, 6 Februarie, 1883.

SEAPTE CANTECE

I.

Cynthia forma potens Cynthia verba levis.
Propertius.

Decă m'ai iubit o dată,
De ce nu mă mai iubesci?
Vai! femea e ingrată.
Nu'ți aduci aminte, fată,
Bucuriile ceresci
Ce gustarăm 'mpreună?
Spune, buza'ți n'a păstrat
Urma celui s'erutat
Pus de buza mea nebună:
Intr'un ceas iute perit,
Da, îmi pare, m'ai iubit.

* *

Flacăra ce mi-ai aprins
Ancó 'n peptu'mi nu s'a stins,
Dér tu, fată schimbătóre,
Föră milă ai fugit
Și amoru'ti s'a pälit
Ca o roză trecătóre.
Spune'mi alt dor, unde esci,
Face inima'ti să bată ?
O femeie, o ingrată,
Décă nu mă mai iubesci
De ce m'ai iubit o dată ?

Bruxelles, 30 Iuliü 1882.

II.

(După A. Silvestre)

Merit și salcâmi dau muguri afară
— Să ne iubim dragă, coalea 'n primă-vară
In inima noastră, setósă d'amor,
Sórele ne varsă raze miș și sute ;
Totul reînvie ca pe nesciute
Ca și veselia 'n peptul muritor.
Cântecul, amorul, sunt lucruri plăcute!

*

Totul în natură ne 'ncântă la țară,
— Să ne iubim, dragă, coala 'n primă-vară!—
Florile pe fluturi galeș îi ochiesc;
Zorile aruncă bore răcorose,
Care cu vedenii dulci, primăverose
Ne îmbată firea și ne aromesc.
Vinul și amorul sunt lucruri plăcute.

*

Visurile ênsă ce curênd sburară!
— Să ne iubim, dragă, coala 'n primă-vară!—
Zilele voișe cum se prăvălesc!
Dér vremea nu stinge cele petrecute:
Coci ramuri tufose de-amintiri perdute
In inima noastră vecinic 'ncolțesc
Amor și durere sunt lucruri plăcute.

Bruxelles, 19 Aprilie 1882.

III.

Eram unu 'n două fețe
In dulcea-ne tinerețe;
Atunci trista'ți frumusețe
Mă 'mbêtase.de amor.

Ale n6stre inimi6re
Era6 dou6 suri6re
Zic6nd cu-aceia6i ard6re
C6ntecul ta6nic de dor.
Aveam aceia6i g6ndire;
In petreceri, 6n nevoi,
Sim6tiam totul 6n unire:
Eram unu, de 6i doi.

*

Suntem doi a6i; 6mpreun6
Inimele nu mai sun6
Viers de dr6gostire bun6:
Sufletul s'a desdoit.
Ca vi6ra oropsit6,
De arcu6ul ei lipsit6,
A iubiri-ne dorit6
Voce azi a amu6it.
Tu esci 6nc6 tot frum6s6
Eu tot de iubire bun;
D6r, schimbare tic6l6s6!
Suntem doi. Ah! de-am fi un!

Br6ila, 5 Octombree 1882.

IV.

(După J. Richepin).

Maî ții minte óre primul sêrutat
Ce buza ta vie veselă mi-a dat ?
Nu sciuși atuncea a mi'l refuza,
Dér nu'ndrăsniși éráși înapoi a'l da.

Maî ții minte crudul ultim sêrutat
Ce buza ta rece tăcută mi-a dat ?
Nu 'ndrăsniși atuncea a mi'l refuza.
Dér nu sciuși éráși înapoi a'l da.

Brăila, 5 Octombrie 1882.

V.

Tinerele călător
Fă-te 'ncoa la Perișor
Sé'ți cate lelea de dor.

Coci la voi, în cea Brăilă,
Cumperi dragoste o chilă
Si de dênsa tot ți-e silă.

Dér eă, numai sė te ăm,
Sė'Ńi daă dragoste un dram
Si sė'Ńi fie, scit, taman !

Nu te teme de bărbat,
Cő sėrmanu'Ńi fermecat :
Cănd oi vrea intră sub-pat.

Teme-te mai mult de mine
Cőci de te-oi sėruta bine
Nu mai uiŃi căt lumea Ńine ;

Ńi te'Ńi pomeni mutat
Din oraşul tėu în sat,
Galben Ńi amarezat.

Perişor, 1883.

VI.

(După D-na E. de Girardin).

Vorba cea mai vană
Se va întâmpla :
In lumea profană
Christ va re'nvia ;

Ansă nici o dată,
Tra deri dera,
Iubita mea fată
Nu mă va trăda.

*

Dunărea profundă
Roma va scălda
Și albastra'i undă
In vin s'o schimba;
Ansă nici o dată, etc.

*

Foră flacări focul
Se va consuma
Timpul și norocul
Nu vor mai sbura;
Ansă nici o dată, etc.

*

Tușa Mărgărita
Se va mărita,
Ana ipocrita
Se va îndrepta;
Ansă nici o dată, etc.

*

Cocheta bătrânș
Nu s'o mai pudra,
Și cu rochi de lână
La bal va danța;
Ansê nici o dată, etc.

*

Dumitru poetul
Lesne va rima,
Și pe indiscretul
Critic l'o stima;
Ansê nici o dată, etc.

*

Fără flori, verdéță,
Vara va veni.
In amor dulceață
Nu vom mai găsi;
Ansê nici o dată, etc.

*

Fără vitejie
Braviș vor lupta,
Fără rugî o mie
Nu vom imbarca;
Ansê nici o dată etc.

Tótă sēptēnâna
Popi vor posti,
Senatori mânâ
La vot n'or suci ;
Ansē nicī o dată, etc.

*

A lor jurăminte
Tonți vor uita,
De amor cuvinte
Mutul va 'ngâna ;
Ansē nicī o dată, etc.

*

Vorba cea mai vană
Se va întâmpla,
In lumea profană
Christ va re'nvia ;
Ansē nicī o dată,
Tra deri dera,
Iubita mea fată
Nu mă va trăda.

București, 17, Martie 1875.

VII.

(După J. Richepin)

Und' să staî? tristele'mî şópte
Voiü s'ascund în loc um'ros:
Doru'î mai întunecos
De cât tine, nópte.

Und' să fug? In ce amare
Valurî focu'mî să alin?
Dorul meü este mai plin
De cât tine, mare.

Une' să mor? cöci sufer fórte
De un chin nebädaios:
Dcru'mî e mai nemilos
De cât tine, mórte.

Brüila, 5 Octombre 1882.

DINAINTEA MAREI

Femea cu ochii vârați
Nici o dată să n'o creaf
Când o zice : său și său
Atunci să jură mai rău.

Cântec popular.

Cum voit să fug de dânsa ca să curm a mea durere;
Am cercat amăgitoarea'i față să o pot uita,
Și-am venit, plângând, în valu'ți, mare, unde totul pere,
Să 'nec dorul ce mă róde, să sting amintirea sa.

*

Ansă tristă amăgire! Apa nu 'i destul adâncă
Ca să 'nece suferința ce-al meu pept a vestejit;
Er în unda'ți mișcătore tot făptura'i vèzul âncă,
Coci și tu esci tot perfidă ca acea ce-am iubit

*

Veselul pescar îndreaptă luntrea'i ușor legănată
Către luciul plin de sóre unde hrana 'i va găsi.
Totu 'i vesel, bórea mări duce pânza lui umflată;
Pe mal sóța'i și copii îi uréză-a reuși.

*

Dér d'o dată norii negrii firmamentu-acoperiră :
Vântul urlă, marea geme, spumele 'n vârtej rotesc,
Și 'n o clipă mica barcă și pescărul înghițiră,
Copilașii și-a lor mumă după țermuri se jelesc.

*

Ah! tot ast-fel mă 'mbarcasem către-o lume ideală
Și visam plăceri nebune, bucurii fără sfârșit ;
Tot îmi surîdea : norocu'mi la toți buciuumam cu fală,
Căci aveam tot ce dorisem : prin ea eram fericit.

*

Groși nori ânsé se 'nțesară din blestemată suflare,
Fulgerul scumpa'mi clădire prăfui ca din senin.
Sburași, scurtă fericire, și decepțiuni amare
Imi lăsași în a ta urmă : după bucurii, ce chin!

*

Și văzând aceste jalnic rămașițe, de furtună
Aruncate peste maluri, mă gândesc l'al meu amor :
Din naufragiul pasiunii inima'mi abia adună
Câte-va iluzii triste, câte-va lacrimi de dor.

*

În zadar, o vedă pre bine, vin să caut mângâiere
În poeticele'ți valuri legănate 'n infinit :
Urgisit de suvenirea'ei eă fugeam de-a sa părere,
Ș'am dat în făptura'ți, mare, de portretul ei leit.

*

Ast-fel se oglindesc 'n tine și tu, mare, în muiere :
Esci frumoasă ; ca și fața'ei or ce minte lesne perdi ;
Șopta'ți ânsă'ei mincinosă ca și glasul ei de miere,
Unda'ei e înșelătoare ca și dulci'ei ochi verzi.

*

Și când amândouă 'n față vă veți ști, tu, dulce astru
De amor, și tu, o mare cu talazul schimbător,
O terestre infinituri sub infinitul albastru,
Cugeta-veți la aceia ce prin voi sërmanii mor ?

*

Amândoué împreună lesne vă veți înțelege :
Ast-fel totul pere 'n tine, mare, fôr' a reveni;
Tu, femeie, din uitare ți-ai făcut o tristă lege;
Și nici una remușcarea nu, nu știți ce pôte fi.

*

Atunci dér durerea'mi crudă pentru vecinicie tacă!
Și când, nemilós'o, marea, sora tu, vei contempla
Aș vrea inima'mi martiră într'un val să se prefacă
Și l'ale téle picióre să se duc' a expira!

Ostende, 10 Iuliú, 1882.

BALADA FINLANDESA

Fata mare intr' acasă. Măsa 'ntreabă, îngrijată :
"Ce-ai la mână, fată dragă? Mâna 'ți este sângerată.

— Maică, în pădurea deasă fost'am să culeg o flóre
De răsură, și atins'am țépa ei vătămătoare ,

*

Fata mare intr' acasă. Măsa dulce o mângâie :
"Ce-ai la gură, fată dragă? Buza 'ți este stacojie.

Mamă dragă, fost'am astăzi singurică în pădure,
Și cules'am dudu roșii, și mâncat'am negre mure.,

*

.

Fata mare intr' acasă. Măsa 'i zice, speriată :

‘Vai! esci galbenă ca ceara! Spune ce-ai draga mea fată ?

— Mamă, pregătește'mi grópa; eú mă sting nenorocită.

Ér pe crucea de d'asupra, scrie, maica mea iubită :

*

‘Intr'o ȓi fata se 'ntóirse cu mânele sângerate;

‘Un flăcăú cu drag strânsese degetele'i delicate.

‘Intr'o ȓi fata se 'ntóirse cu guriȓa stacojie;

‘Cu sérutul său flăcăul aprinsese buza'i vie.

‘Intr'o ȓi apoi se 'ntóirse galbenă și ofilită;

‘Vai! flăcăul își trădase credincioasa lui iubită.,

Paris, 1878.

O M U M A

(Legendă după Andersen).

Ce strașnic urlă vântul prin brazil de la munte!

O mună veghia tristă pe fiul său bolnav:
La căpătâiul sêrbăd plecată'i a sa frunte.

Ea se ruga, și lacrimi pe códele'i cărunte
Cûrgea și cerșiaș mila destinului grozav.

Copilul sufla tare și 'ntr'una sughita,
Er muma lui cu bóla părea că se lupta;
Și ast-fel cum scolarul în slaba'i mână ține

O pasere ce cată spre boltele senine
Sê fluture, amoru'i de mună reținea
Al fêtului său suflet la sînul ei de nea.

D'o dată ușa casei pe țîțina'î țipă
Și un moșneag cu barbă p̄ prag se arată.
Era spre nópte, érna, și crivățul gema :
Dér muma pe unchiașul îl găzdui la ea.
Moșul privi copilul, apoi șezu la vatră ;
Afară, ce rea cobe! un câne jalnic latră.
De osteneală muma sdrobită ațipi
Dér grija ne-adormită o desceptă îndată.
Atunci un țipăt scóse : „O Maică pré curată!
Mi s'a furat copilu!*" și fôr'a mai simți
Nici crivăț, nici zăpada, ce-ardea a ei picióre,
Ea alergă 'n pădurea albită de ninsóre,
Crezënd cõ dór o prinde pe hoțul de unchiaș.

Când écě în răspânte, de frig și vânt stârcită,
Sta tristă o muiere cu negru 'mbrobodită.
„O mumă, ea îi zise, plângî dragu'ți copilaș :
Ci lacrimel'e'ți sterge; vai ele sunt deșarte,
Cõci mórtea-a luat, fétul și ea 'i acum departe.
Ér mórtea nu întórce acea ce-a luat.
— O spune'mî măcar drumul ce dêns'a apucat.
— Surată, ție drumul pot lesne arêta :
Il sciũ. Dér mai nainte cu vocea ta măéstră,
Mai zi'mî acele doine ce, séra la ieréstră,

Imi cântai, pe când mân'ați copilul legăna.

Sum nóptea și adesea tăcerea'mi durerósă

Mi-a alinat'o taínic cântarea'ți mlădiósă.

— Dă'mi drumul, fie'ți milă, coci mórtea iute sbóră;

Nu mă reține 'n calc, coci scump e un minut,

Si mâne cânturí sute îți voiú cânta, fecióră*.

Dér nóptea se accepte cu nici un chip n'a vrut.

Atunci sermana mumă, cu lacrimi pe față,

Dér cu surís pe buze, desculță 'n nea și ghiață,

Perdută, treznurândă sub crivățul turbat,

Cântă duiosul nani sub cerul ínstelat.

Atunci îi zise Nóptea : "La dreapta se o íei

Și vei afla și Mórtea și fétul ce tu vrei.,

Muma plecă, dér écě nenorocire nouă :

Poteca mai nainte se împărțea în două.

Femea ședea tristă în grea nedomirire.

Lipsit de florí și frunze și rebegit de nea,

Un scaete la dēnsa privea cum se bocea.

*Aú n'aí vėzut pe Mórte prin ăst loc de peire?

— Ba da, respunse scaiul, și drumu'í îți pot spune,

Dér, rogu-te, 'nainte la albul tēu sín pune

Sė se 'ncălzească, mumă, a mele crăci uscate.,

De și simția puterea încet că o lăsa,
Sermana mumă scaiul pe cóstele'i curate
Cu dragoste îl strânge, și scaiul înțepa.
Cura din peptu'i sânge șiróie plângătóre.
Atunci, mare minune! scaetul înflori
Și frunzulițe, muguri tot trunchiu 'i coperi :
Cöcî inima de mumă e cald și dulce sóre!

*

Murindă ea se duse pe drumul arêtat ;
Dér de un loc în calea'i nenorocit' a dat.

Cum ar putea ea trece acéstă apă 'ntinsă,
Pe care n'o putuse nici érna îngheța?
Dér inima'i de mumă nu se crezu învinsă ;
Și se gândi ca lacul întreg „é 'l sórbă ea.
Atunci ca să 'mplinéscă ăst plan nesocotit,
Se aplecă, sërmana, să bea lacul uimit.
Acesta 'i grăi : *Mumă cu mintea jumătate,
Sunt ani de când cu dorul nesăturat admir
In pleopele'ți umbróse un îndoit safir....
— Cum, ochii mei? -- Chiar dênșit ; dá'mi aste nestimate
Și strălucite petre, și 'n schimb, eü te voiü trece
Pe cel țerm und' se vede căsuța Morții rece.»

L'acéstă nouă jertfă ea mult nu se 'ndoi :
Pe loc smulse safirit și 'n apă îi svârli.
Atunci und' azurie, de doi ochi constelată,
Privi aceste petre în lacrimi, mirată
Crezând că doi luceferi din ceruri au căzut.
Apoi o ia în brațe, și după cum ceruse,
Nici chiar udându'l, corpu'i încetișor depuse
Pe malul unde este al Morți lăcaș mut.

*

Pe când căsuța órba căta pe pipăite,
O mână grea și rece pe umeru'i s'a pus.
Era cumplita Mórte : cu brațele'i sbârcite
Strângea la peptu'i sərbăd un prunc ce dormea dus.
'Ce ânger te aduse, femee, pên' la mine ?
— Sum mumă, îi răspunse. — Se pôte, dér de tine
Nu voiü s'e sciü; deci plécă, cõci ceasu'ți n'a sunat.
— Copilul! Dă'mi copilul de sînul meu lăptat!
— Imi ceri ce fü se pôte, cõci Domnul nu permite.
— Indură-te de-atâtea amaruri nesfârșite.
— In acest puț, sërmano, privesce-al lui destin,
Și spune'mi decă ast-fel îl vrei s'e mai trăescă.,
Și Mórtea, 'nduișată d'atâta părintescă
Iubire, 'i dete ochii luați din lacul lin.

Nesăţioasa mumă spre puţ se aplecă
Dér iute se retrase şi se înspăimântă;
Coci în curata undă putuse să citească :
*Nenorocit şi bolnav, sărac, omorător!,
— Acum, îi cunoşti sorta; mai vrei să mai trăieşti?
— O nu, căzând ea zise, cu dânsul ânsă mor!,

Brăila, 7 Octombrie, 1882.

ROMANTA

În zori zilei, pe bolt' albastră
Când pălea luna, o am pornit.
Tu mi-ai zis : "Vino!", de la feréstră,
Și am venit.

Mai spre améză, figura'ți sântă
Riura 'n aur : stam transportat.
Păreal ferice, și mi-ai zis : "Cântă!",
Și te-am cântat.

Când veni nóptea, necunoscute
Mă ardeaŭ poŭte. Ans' al tãu glas
— Rãutãciós'o! — mi-a zis : *Fugi! dute!„ ..
Dér am rãmas!

Paris, 16 Septembre, 1879.

IMORALITATE

Omnes eodem cogimur
Horatii.

Șotul se transformă, nimic nu dispare,
Când a morții mână rece va usca
Corpu'mi, și va stinge sərbăda'mi suflare,
Tu, ce-atât iubit'am, ah! nu mă uita!

*

Seamănă'n țărêna ce-o sê ne separe
Flori mirositoare ca și fața ta;
Le voiŭ da din trupu'mi sânge drept mâncare,
Și mândre vor cresce, se vor înălța.

*

Din verdea tulpină sórele 'mî va trece
Căldicel prin vine, și'n inima'mî rece
Voiú simți amorul circulând mereú ;

*

Er seara, când totul tace, o iubită,
In parfumul flori cu carnea'mî hrănită,
Vino să sorbi bórea sufletului meú.

Paris, 1878.

DOUE FECIORII

Am văzut dalba zăpadă
Feștelit' într'o grămadă
De gunoé și de glod ;
Ér pe căile spurcate
Brazdele de fulgî, călcate
In picióre de norod.
Scărmănată de lopată,
Ici și colo 'i dată 'n vânt
Și mânjită cu pământ.
— Dalba nea e noroiată!

Am văzut femeî pe strade
Făcênd triste mascarade,

Și nemernicii rîzînd,
Unele la hîrcî bătrîne
Dînd sîruturî pentru pîne,
Altele cu pruncî cerșînd.
Am vîzut fiî fîră tată
Pe punți, pe cîî lepădați;
Alții, zîu, cu prea mulți tați.
Femea e profanată!

În salónele-aurite
Înimî și maî pîngărite
Sub pept de femeî clocesc.
Omul calcă în picióre
Sînul candidet fecióre
Și zăpada, dar ceresc.
Talpa 'î lasă négră pată
Pe nea, ér pe-al feti sîn
Necinste și vecînic chin.
— Dalba nea e noroiată
Și femea profanată.

Și 'mî ziceam : Ce triste fapte !
Plaiu 'î alb, sciî ca de lapte,
Sus la mândri noștri munți.

In mormanele de ghiață
Pruncii 'și spăl rumena față;
Jos copacii sunt cărunți.
Ca un sîn de dulce față
Inflorit și nepătat,
Ghiocel de zori spălat,
— Dalba néuă stă curată.

Și 'mi ziceam : Hai prin cătune
Unde inimele 's bune :
Flăcăi mândri și pletoși
Rîd c'o față, rîd c'o lele,
Și se 'nsor voioși cu ele
După datini din strămoși.
Opincuța 'n horă cată
Fata mare cu amor,
Sînu'i cu ea salt' ușor.
— Ici femea 'i respectată.

Ah! lăsați néua curată
Și femea respectată.

Paris, 1878.

R O N D E L

De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur,
Când prin căma ta bălană
O treci c'un dulce susur;
Degetele'ți de sultană
Tóte inimele fur.
De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur.

*

Nici nu cred formă umană,
Vie, mai söră cusur;

Albul, roșul se înșană
Cu al cerului azur.
De cât mâna'ți diafană
Nu cunosc nimic mai pur.

Paris, 1876.

BARDULUI DE LA MIRCESCI

Te canam..... curvaeque lyrae parentem.

Horatius.

Soete! — a tele cânturi,
Dulci avânturi
Cotre țără, mă uimesc!
Te iubesc.

*

Ție numai blânda Muză
Cu-a sa buză
Îți șoptesce-al țeri dor
Arzător.

*

La accentele'ți sublime,
Vecnicî rime,
Câte nopți nu am veghiat
De-am uitat

*

Grijile ce mă consună,
Și o sumă
De mizerii omenesci!
Când voesci

*

Să înstruni duiósa'ți lyră,
Toți se miră
Unde-atât geniū găsesci,
De lovesci

*

In puternici fõră témă,
Maî cu sémă
In corupțiî venetici,
Inimî mici,

*

Care sugaă România ;
Tyrania
Ce clocea de la palat
Până 'n sat.

*

O poete, cântă, cântă !
A 'ta sântă
Melodie va 'nălța
Țera ta !

*

Cântă gloria străbună ;
Incunună
Fruntea marilor eroi
Cari în noi

*

Reaprin'său vitejia,
Bărbăția
Ce sdrobi pe musulmanî,
Pe tyrani !

*

Cântă patria, credința,
Suferința,
Jugul bietului popor
Muncitor.

*

Tot poetici *lăcrămiore*
Pe rězóre
In cale 'ți îmbobocesc,
Dar ceresc.

*

Galeși *mărgăritărele*
Rîd la ele
Êr *Legendele* de-amor
Cat cu dor.

*

Cântă; dulcele'ți cuvinte,
Cu ferbinte
Dor de țeră, incolțesc
Și rodesc :

*

Ele-aprind în inimă june
Dorinți bune ;
Visuri de măgurilor
Viitor.

*

Ție dăr ce spun mărirea,
Strălucirea
Timpilor cu fapte rari
Și crai mari ;

*

Ție, bardul țerei mele,
Micuțele
Aste versuri îți dedic,
Și 'ți rezic :

*

O poete! cântă, cântă !
A ta sântă
Melodie va 'nălța
Țara ta !

NIZZA-LA-BELLA

Pastel.

Ca o fată răsfățată, stă la sora tolănită
Bruna Nizza, și se joacă cu lămâi și portocale,
Rezemându-se pe spate de un munte înverzit,
Pe când marea 'n spume spală piciorușele ei goale.

*

— Alpui sus cu semeție ridic crêsta lor albită,
Jos măslinii și palmierii întind crăci miroșitoare;
Colo neaua argintie, ici flori dalbe la privit.
Îr pe când galeșe fete împletesc cununii la sora,

*

In răspânte lazzaroni pacinic înstrun mandoline.
Ici finitul vesel, colo Infinitul mări line :
Pretutindeni sóre, pace, tot ce 'n lume poți spera.—

*

Și 'i ziceam, svârlind în póla'i trandafir și viorele,
Și furându'i o lămâe; *Ah! steluță între stele,
Pe-al tău mândru sîn și ócheș viața 'mî lină ce-ar cura!

Nizza, 1878.

HARPA MINUNOASA

(Baladă din Feroë).

Doi călări cu negre plete
Intr'o casă au intrat,
Și din două june fete,
Fete mari de măritat,
Amândoi vor pe cea mică,
Căci e mândră, frumușică,
Scie țese tórce in;
Dér cea mare, — n'ar mai cresce! —
Numai porcii îi păzesce,
Și de ciudă peptu'i plin.

Cea mai mică aur tórce,
Tóte mințele de 'ntórce;
Dér zăplanei îi dai lână
Și tot nu 'i e la 'ndemână!

*

Zis'a ast-fel fata mare :
*Soro dragă, hai la mare.
— Ce se facem? fă surată :
N'avem lână nespălată.
— Tot îți semăn ție eū :
Tot spălându-ne la față,
Ne-om întrece în albeață.
— N'a vrut ast-fel Dumnezeū :
De te-ai spăla cât și-o placē,
Zēū mai albă nu te'i face;
Și de-ai fi tótă de nea,
Mirele'mi tot n'ai avea »

*

Lângă marea ce turbéză
Fata mică se așeză
Pe o pétră, surizând.

Sor' sa 'n apă o 'mbrâncese.

Sărăcuța se bocese,

Și gemând,

Biata copilă

Se tot rógă : 'Fie'ți milă !,

— Ba din apă nu te-oiu scóte,

Décă mirele'ți nu 'mí dai.

— Avuție, găteți, tóte

Ți le daú, tot ce doriai;

Dér logodnicu'mí cu late

Plete 'n spate

Nu 'l pot da, cócí îl iubesc.,

*

Așa zice și s'afundă :

In jur spumele rotesc.

Corpu'i alb, purtat de undă,

Rătáci pe 'ntinsa mare

Și pe țerm fu aruncat.

Doi pescari din depártare

L'aú zărit, aú alergat.

Din cadavrul bieteí fete

Doué brațe scot din spete

Și o harpă întocmesc.

Din cosita'i aurie,
Ce părea mătăsérie,
Córde fac, ce se jelesc.
*La vecini este serbare,
Se serbézá nuntă mare.
Hai și noi, cõci toți privesc.*

*

Lângă pórtă ei se-așézá,
Și din harpă întonézá
Cânturi dulci, care uimesc,
Cânturi triste ce 'ngrozesc.
Córda 'ntâi zice sonoră :
*Logodita mi-este soră!*Córda doua sună tare :
*Sora mea fără cruțare
Fõră milă, m'a ucis!,
Córda treia triumfală,
Spune : *Mirele din sală
Ie-al meü mire, al meü vis!,
Logodnica 'ngălbenesce ;
Ca jeratic se roșesce :
*Iarpa 'i de nesuferit!,
Ochiü ei înot în sânge :

*Cântul harpei ce se plânge
Rău mă 'neacă, al meu iubit!,
Córda patra, mai trufașă,
Țipă : *Tac! esci ucigașă!,
Și zicând răsună tare;
Ér în peptu'i fata mare
Simte inima'i cu fiere
Că se sparge de durere.

Paris, 1879.

V I S

Gin visat a avea un vis fără sémă:
Imi părea cō vântul, tare seú domol,
Era vocea-ascunsă, ce vecinic ne chémă,
Lucrurilor lumei de la pol la pol.

Urechia'mi profană, ast-fel subțiată,
Percepea vibrarea celui mai mic son,
Și mystere sute ea afla mirată,
De la șopta dulce și pênă la svon.

Ast-fel vântul aprig, crivățul putinte,
Care prin zăpadă jalnic șuera
De la méză-nópte părea cō's voci sfinte
De martiri politici, care se jelea.

Uraganul gróznic care, cu-ale sale
Suflări, rupe stavilii, copaci pe câmpii,
Sunt vocile scóse în ore fatale
Pentru desrobire de popóre mit.

Austrul cu plóie ud'a nóstră frunte,
Inima ne strânge cu suflarea sa;
E vocea acelor frați de peste munte
Care 'n lacrimi vecinic ne vor tot chema.

Zefirul ce frunza de-abia înmlădie
Scutură și pórtă polen după flori,
In duiósa'i șóptă are voci o mie
De amor de plante și de muritori.

Bórea lină care Dunărea trimite
De la marea Neagră pênă la Carpați
Este vocea țeri: „Fugiți de ispite,
Români, ea ne ăice, și uniți să stați!“

București, 1879.

UN LAMENT LA BOLINTINEANU

Cui liquidam pater
Vocem cum cithara dedit.

Horatii.

Tu, ce suferiși în lume
Cu răbdare de martir,
Și l'al cărui dulce nume
Inchin fruntea și admir;
Bard, a cărui cânturi triste
Eū cu lacrimi stropesc,
Lasă-mă a ta restriste
Să o plâng, s'o povestesc.
Tu, ce-ai dat tot pentru țeară,
O da, lasă să suspin,
Căci toți astăzi te uitară,
Lebădă din Bolintin!

*

O poet, l'a căruț liră
Românimea asculta,
Vino, muza mea inspiră,
Să te pot bine cânta.
A ta strofă poezie
Ce uimesce murmura
Și din gura'ți ambrosie
De cuvinte dulci cura.
Muza'ți astă-zi nu mai cântă,
De regret peptu'mi e plin;
Incetași cântarea'ți sântă,
Lebădă din Bolintin.

*

Ale țeri tele chinuri
Secu!are, le-ai cântat
Cu 'nfocare și suspinuri:
Drept răsplată, ești uitat.
O Români, cu nepăsare
Să uitați se poate voi
Pe acel ce 'nalță tare
Ginta voastră de eroi?
Nici o pîtră azi n'arată
Svânturatului strein

Unde zace 'nmormântată
Lebăda din Bolintin!

*

Vai! tot ast-fel toți muriră
Cei ce 'n viață-le-au luptat,
Toți acei ce lumea-admiră
După ce i-a insultat!
Omenire decăzută,
Pe rug ai ucis pe Ihus,
Pe Socrat dându'i cucută,
Și pe cruce pe Isus,
Ș'apoî studie, muncesce,
Te adapă cu venin,
Inimă, talent jertfesce,
Lebădă din Bolintin ..

*

Te vei stinge 'n sărăcie
La spital, de toți uitat!
Blestemat pentru vecie
Fie sufletul ingrat!...
O nu! coci vocea'ti slăbită
Expirând de-abia șopti:

„Te las țeră mult iubită,
N'am de cât a'ți mulțumi“,
Er acum a ta cântare
Incetă, poet divin,
Și mormentu'ți e 'n uitare,
Lebădă din Bolintin!

*

Dér veni-va timp 'n care,
Ca un sóre luminând,
Al tēu geniū va apare
Intre cele d'ântăiū rând.
Pe-a ta frunte-om pune laur,
Și măreț vei străluci:
Printre stelele de aur
Ca luceafărul de zi.
Obosit pe lunga'ți cale,
Svânturate peregrin,
Vars'o lacrimă de jale
Lebădei din Bolintin!

*

Mórtea fuse pentru tine
Amic bine-făcător:
Ea, curmând a tēle chine,
Te făcu nemuri'or.

Și cântarea'ți dulce sboră,
Și prin veacuri va sbura,
Și cum astă-zî o udară,
Toți cu plâns o vor uda ;
Și tăcuți în négra nópte
Ei vor scóte un suspin,
Cugetând l'a tele șópte,
Lebădă din Bolintin!

Bucuresci, 1875, Ianuarie 13.

DIN PROMETHEUL LUI ESCHIL

Forța.

Cjunserăm, în fine, departe, pe pământul
Ce 'nvecină Scythia sălbatică pustie.
Vulcane, ție 'ți-este să împlinesci porunca
Ce tatăl tău ne dăte : de aste stânci petroase
Ce mărginesc abizuri, vei lăntui, cu noduri
Puternice d'aramă, cest făcător de rele,
Căci focu,— a ta putere, născocitorul artei,
El l'a furat, mișelul, și omului îl dăte.
Incerce, pentru crima'ti a zeilor mânie;
Invețe să slăvească pe Joe-a tot puternic,
Și a 'nceta iubirea'ti prea mare pentru ómeni.

Vulcan.

Vértute și tu Forță, ați ascultat pe Joe,
Și împlinind porunca'î v'ați ușurat conscința.
Dér eũ simt greutatea : sã lãnțuesc de petre
Spãlate de furtune un zeũ de-acelaș sânge!
Și totuși o voiũ face : înmã trebuie curagiũ.
Mi aș face rãu pe piele ne nscultând pe Tatãl.

(Luã Prometheũ).

Dibaciũ fiũ al Themidei, prea înșeleapta zee,
Privesce aste cue, nenșrocit ca mine :
Te-oiũ șintui cu ele pe cõsta ăștuã munte.
Nici glas nu vei aude, nici vei vedea fãpturã ;
Dér sórele usca-va cu parã și dogóre
A corpului tãu flóre ; vai ! târziũ șie nóptea
Iți va ascunde ziua sub rochia'î înstelatã,
Și 'n zori târziũ de sóre se va topi zãpada.
Vei vieșui 'n restristea prezentului amarnic,
Cõci cel ce libertatea țî-o da nu'î âncõ în lume.
Vai ! écã'ți dér rãsplata philantropiei téle ;
Zãu ânsu'ți, de zef totuși nu te-ai temut, și daruri
Ce nu le meritase ai dãruit la ómeni.
De-aciea p'astã stâncã vei sta fõrã astâmpãr,
Nici somn, ca sentinelã, și fõrã de odihnã.

Și gemete mulțime și plângeri ne-ascultate
Vei buciuma; dar Joe în veci nu se împacă;
Și aspru 'i la poruncă stăpânul ce-avem astăzi.

Forța.

Ei! ce întârziere! zadarnică ți-e mila!
Cum! nu urăscî pe zeul cui zei toți țin ură?
Care la ómenî dete onórea ta chiar, focul?

Vulcan.

Dér .sângele 'i puternic, cum și prieteșugul.

Forța.

Așa'î, dér tare este și-a Tatălui poruncă
Ce póte fi mai gróznic, de cât a o înfrânge?

Vulcan.

Tot nemilósă'î forța în veci, precum și este!

Forța.

A se boci d'a surda se chiamă 'lecuire?
Ci lasă dér necazul de-o grijă fóra seaná.

Vulcan.

O dibăcie-a mânei cât mi-esci de urâciósă!

Forța.

Cum! îți blestemî sciința? De ce? ea uu 'i de vină,
Nici zămislit'a astă nenorocire mare.

Vulcan.

Ah! cât aş vrea un altul să aibă meșteșugu'mî!

Forța.

Putere aũ toți zei, dér nu obștesc imperiũ;
Neafârnat cu totũ e unul numaĩ : Joe.

Vulcan.

O sciũ, și n'am nimica de zis de astă dată.

Forța.

Grăbite-vei dér tare să lănțui vinovatul?
Și teme-te pe gânduri să nu te vadă Tatăl.

Vulcan.

Belciugele sunt gata, ce mânele vor ține

Forța.

Apropie ; petrece prin ele-a sêle brațe.
Și țintuesce : bate puternic cu ciocanul.

Vulcan.

Ascult supus și totul se face într'o clipă.

Forța.

Maî tare : bate, strânge, ca tot sê țină bine ;
Istețul, legat ast-fel chiar, ar putea sê scape.

Vulcan.

Un braț e strâns, sê'l scôtă nici un avânt nu pôte.

Forța.

Și pe cel-alt acuma, și strânge, strânge tare,
Sê 'nvețe cõ sciința'î nu 'utrece p'a lui Joe.

Vulcan.

Afară de el ênsuși, nu se va plânge niment.

Forța.

Ia cuiul de fer, tare înfige al sêu dinte
Strêpungător în peptu'î, dér fără de sfială

Vulcan.

O Prometheu! sërmane! eü gem de-a ta durere!

Forța.

Cum? érá! perzi curagiul! pe vrájinașii lui Joe
Ii plângi! ci fie'ți témă sê n'o pățesci la rându'ți!

Vulcan.

In pace cum vezi astă priveliște grozavă?

Forța.

Un vinovat vëd numai și chinuri meritate.
Sfârșesce și petrece prin cöste aste lanțuri.

Vulcan.

Voiü asculta porunca, dér nu'mi mai da povețe.

Forța.

Te-oiü ațâța într'una, chiar cu strigări puternici;
Jos dă-te și de șale aste belciuge stränge.

Valcan.

Ascult ca tot-dé-una, și iute împlinit'am.

Forța.

Acum treci la picior: încléștă bine ferul,
Să ție; coci stăpânul cu greu se mulțumesc.

Vulcan.

Așa 'ți grăesc limba întocmai cum 'ți-e firea.

Forța.

Tu, te înduioșeză, dér despre a mea trufie
Nu spune nici te-atinge de-a inimei asprime.

Vulcan

Ha! a lui mădulare cu fiare sunt legate,

Forța.

Acum înfruntă zei, răsvrătitor sêlbatic!
Mai țură-a lor odóre; pe ómeni ocrotesc!
Ce pot ei pentru tine? Pot chinul s'ți aline?
Badjocoră-al têu nume, ce prevedere sună:
Poreclă mincincinosă! coci Prometheu tu ênsu'ți,
Alt Prometheu îți trebui din lanțuri să te scape.

(Es.)

Prometheü.

Divin eter! voi încă, o călătore vânturi!
Isvóre de pârie! nenumărate valuri
Ce marea cu surîsuri o încrețiți, o țeră
Care hrănesc pe ómeni; și tu ce vezi tot, sóre!
Priviți-mă cum sufer! eü zeü, de zeü în patimi
Sunt osândit a trece; cum zac, vai! în insulte

Și 'n chinuri sdrobitóre!

Și suferi voiü ast-fel în secolü föră număr.
Priviți aceste lanțuri, insultă pentru mine,
Pe-a mele mădulare d'un noü zeü făurite.
Vai! vai! precum prezentul așa și viitorul
Mă asupresc, și écë de ce suspin într'una.
Când óre suferința'mi o voiü vedea curmată?
Ce zic eü viitorul? îl sciü chiar dinainte!
Il vöd; îl citesc bine, cöci nici un rëü nu'mi póte
Veni fär'a mea scire; së rabd déră destinu'mi,
Së'l rabd färă eártire, cöci sciü färă 'ndoială:
Fatalitatea nimeni n'o va putea învinge.
Së tac sëü nu durerea'mi? Nu pot păstra tăcerea.
Eü, bine-făcëtorul, Părintele-omenirei,
Së zac nenorocitul în ast-fel de tortură!
O recunosc, furat'am, pitind'o cu 'ngrijire,

Schînteia zămislindă ce focul încolțesce,
Mesteșugarul artei, isvoritor de bunuri,
Acesta 'mî-e păcatul vaî! pentru care sufer
Sub aprigele vînturi înlănțuit de petre.

A! a! (esclamațiunî de mirare)

Ce sgomot se aude? ce profum mă 'nconjoră?
Zei l'aũ răspândit ore? seũ semizei? seũ ómenî?
Vin ei spre astă stîncă, la marginile lumei,
Să vaz'a mele chinuri? seũ ce mă vor ei ore?
Priviți cumplit în lanțuri un zeu cum se căsnesce,
Urit de Joe-Tatăl precum și de toți zei
Ce locuesc palatu'î; și care'î fuse crima?
Numai nenumărata'î iubire cõtre ómenî!

Paris, 1879.

TRIOLETE PRIMAVEROSE

 n al meŭ suflet cernit,
Lili, ochi'ŭi vĕrs schĭntee.

Simt amorul resărit
In al meŭ suflet cernit.
Grijĭ, necazuri aŭ fugit
La vederea ta femee :
In al meŭ suflet cernit,
Lili, ochi'ŭi vĕrs schĭntee

*

Frescă sub micu'ŭi bonet,
Vie ca o păsĕrică,
Te zării: stai în secret
Pitită sub mic bonet.

Printre tufişul discret
Scoseşi capul cam cu frică,
Frescă sub micu'ţi bonet
Vie ca o păsărică.

*

L'al tēu rîs alb şi rosat
S'a 'ntors dulcea primă-vară;
Lyra'mî mut'ai desceptat
Cu-al tēu rîs alb şi rosat.
Lili, dă'mî un sērutat,
Cōci în selba solitară
L'al tēu rîs alb şi rosat
S'a întors dulcea primă-vără.

*

Pasēri cântă; tu, voios
Săi, cōci n'avem vreme-a perde.
In frunzişul rēcoros
Paserea cântă voios.
Vin la umbră să stăm jos,
Suntem junî, şi érba'i verde.
Paseri cântă; tu, voios
Săi, cōct n'avem vreme-a perde.

*

Primă-ură și amor,
Vorbe dulci! inima saltă
Într'un suflet simțitor!
Primă-ură și amor!
Una'î de la Creator;
Lili, dă'mi-o pe cea-l-altă;
Primă-ură și amor,
Vorbe dulci ce 'n inimă saltă!

Paris, 17 Aprilie, 1876.

O DIJMA DE SONETE

I.

Credite, deŃcio.
Ovidiu.

 in harpa'mi, sdruncinată de-o crudă pasiune,
 Nu scot de cât lamente. AmicŃ, nu'i de mirat,
 Căci inima 'mi e plină de desilusiune :
 Amorul Ńi credința ca fun s'aŃ pulberat !

*

Ńi 'n locul lor lăsară a vieți-amărăciune,
 Desgustul, vai ! Desgustul cu vėlu'i înghețat ;
 Ńi tóte azi pe lume imi par deșertăciune,
 Căci dubiul svėrlit'a lințolu'i ălestemat.

*

De-acea plâng, căci plânsul alină o durere;
E balsam ce re'nvie pe suferind și 'n stare
De visuri și speranțe îl p'ortă ne'ncetat.

*

Lăsați, lăsați să curgă aceste lacrimele,
Lăsați să spun amorul și chinurile grele
Ce inima mea jună atât aū desperat !

București, 1875.

II.

TRISTEȚE

(După A. de Musset).

Perdut'am viața și veselia,
Perdui amici, puterea mea,
Perdut'am totul, chiar și mândria
Care un geniū mă socotea.

*

Er Veritatea, care junia
Ca o amică o 'nveselea,
Tot cercetând'o 'i vëzui tãria,
Ș'acum desgustul am pentru ea.

*

Și totuși dēnsa vecinică este :
Cel ce în viața'i o părăsește,
El nimic mare n'a cunoscut.

*

Din astă lume plină de chine,
Imi mai rămâne un singur bine :
In lacremi ochii des i-am avut.

Bucurescī, 1875.

III.

*Nec dulces amores
Sperne puer.*

Horatii.

Zefir sprinten unde sbori ?
Bórea'ți unde-o duci tu, unde ?
Da-o vei lunei rotunde
Séu rumeiórelor flori ?

*

Porți tu dulci tîi fiori
Cötre văile profunde,
Cötre jalnicele unde,
Seü spre plopi tremători?

*

Mergi de légănă mai bine
Cu-ale tîle șöpte line
Sînul de care 'mi-e dor;

*

Du în patul scumpei mele
Un parfum de floricele
Și cuvinte de amor.

Bucuresci, 1875.

IV.

(Dupö Shakespeare).

Obosit, invoc odihna 'ntunecosului mormânt ;
Desgustat de-a vedea sciînța cö se nasce cerșetöre,
Și miseria onestă sfărămată în piciöre,
Și credința cea mai pură tonți spulberänd'o 'n vînt ;

*

Aurul fără ruşine stăpânind acest pământ,
Prostituţia virtuţi, vergure fără pudore,
Justul merit, drept răsplată, putrezind în închisóre,
Forţa schiopă dând tortura şi căluşul la cuvânt;

*

Arta nobilă în lanţuri pusă de-autoritate,
Adevărul sânt în lume socotit simplitate,
Neghiobia, ca un censor, controlând ver ce talent'

*

Binele robit, de silă, servind Răului putinte;
Desgustat de-atâtea base şi meschine simţiminte,
Mórtea chem,.. . dér tu, iubită. mă silescí să fiú prudent.

Marienbad, 1875.

V.

Viens sommeil désiré et dans mes yeux te plonges.

Pontus de Tyard.

Zeú al Somnului, cu vise de-aur, şi cu atmosferă
Care 'mbată de plăcere pe tot omul adormit,
O Morfeú, vino de 'ntinde aripa'ţi soporiferă
Pe-al meú ochiú neadormit!

*

Fă ca sufletu'mi să sbóre sus, departe de-astă teră
Unde intrigele, cearta, sgomotul m'aũ asurzit.
Fă să gust vedeniã straniã, legãnându-mă 'ntr'o sferă
De plăceri fõră sfârșit.

*

Ah! gonesce neodihna care inima mea róde,
Fă să uit deșertăciunea, pasiunile neróde
Ce de traiũ m'aũ desgustat.

*

Redă'mi pace, dalbe visuri, cu-a ta magică putere,
Cõci destule plângerã ziua, sdruncinat de-o grea durere,
Es din peptu'mi svânturat!

.

VI.

(După A. de Musset)

Ast-fel când flórea primăvêrósă
Ridicã dalba'ï frunte spre cer.
Zephirul suflă, ér ea voiósă
Suríde gingaș și cu mister:

*

Tulpina'î verde și mlădiósă
Sórbe delicít ce iute per.
Vêđlënd'o cuget l'a mea frumósă
Și în necazurî chiar totuși sper.

*

Cöci, când tot ast-fel dulcea Marie
Deschide buza ei stacojie,
Ochi'î albastri 'n sus ridicând,

*

In armonie și în lumină
Sufletu'î pare cö se 'nsenină,
Și spre cer sböră lin fluturând.

Bucurescă, 1875.

VII.

(Pe un tablou)

Pe-a ta pânză, zugrăvită cu atâta 'ndemânare,
Voios ochiu'mî se opresce, o tablou însuflețit,
Și 'n corabia purtată pe nemărginita mare,
In lumina aurie din azurul nesfêrșit,

*

Și în vela ce'î umflată de a vântului suflare,
Și în țărnul ce presintă pămênt vesel, înflorit,
Vêd natura imitată cu vie asemênare ;
Ce nemernic trece 'n lume omul de talent lipsit!

*

Fericiți aceia care, părăsind acéstă lume,
Cu neșterse literi de-aur pot sê'și sape al lor nume!
O voi geniurî mărețe din tot timpul vê salut!

*

O idee, o statue, un tabloù, o poesie,
Sêù un fapt ce luminéză cum în nópte o făclie,
Ecê tot ce ne lăsară mari ómeni ce-am perdut!

Bucurescî, 1875.

VIII.

(După Malleville)

Nici o șóptă nu se aude pe câmpie sêù pe undă ;
Se înșenina. Olympul înota în vii culorî ;
Êr zefirul, cu suflarea'î de amant vecinic fecundă,
Strica somnul lor molatic descéptând dulcele florî.

*

Aurora vërsa valuri de-aur din bucla'i rotundă !
Mi'i rubine schînteinde semănaū blândeles zori ;
Sórele măreţ rësare. Nóptea fuge tremurândă
Printre astri cari pe Phoebus îl privesc admiratori.

Ansë, când tēnëra Philis, cu figura'i zimbitóre,
Din palatu'i eşi vesel, revërsând a sa splendóre
Mult mai dulce, mai rizëndă de cât roşul Orient,

O faclie sacr'a zilei ! decă poţi nu sîi gelósă,
Lângă dēnsa âns'atâta ne-ai părut de 'ntunecósă,
Pe cât nóptea ne păruse lângă focul tēu ardent.

Paris, 1875.

IX.

(După Ronsard)

Mariórá! scólă, dragă; nu sîi somnorósă, fată.
Sus pe ceruri ciocârlia a şi ciripit voios,
Ér duiósa filomelă, pe o cracă legănată,
In tufişul singuratec tot suspină amoros.

Scólă sã vedem pe erbã roua înmãrgãritã,
Bobocei din rosarul ca și buza'ți de focos,
Și verbinele ce-a sãrã cu-a ta mãnã delicatã
Ai udat cu unda purã din isvorul rãcoros.

Lãudãrosã amantã! Eri te-ai prins, când ne-am culcat,
Sã te scoli de nópte astãzi mãi nainte de cât mine,
Și vezi! somnul în zori dulce încă 'n lanțu'i te reține;

Pe-a tãle pletóse gene am depus un sãrutat,
Și-am sã pun o mie încă pe-al tãu sîn de nea curatã,
Sã te fac ca mãi din vreme sã te descepți altã datã.

X.

(Dupã Daniel)

Ah! nu fii nemulțumitã decã tristele'mi suspine
Zic în versuri lunei, ânger, ce frumósã'í fața ta;
Decã laude, tãmãie, atãt sciũ eũ pentru tine,
Cea mãi curatã din flacãri arde azi inima mea.

Scumpă Delio nu crede să roșesci cō se cuvine
Dacă muza mea cu șoapte amorose te-o cânta:
Câți trăesc al căror nume va peri, luând cu sine
Suvenirea; al tău ênsé pe granit îl voiū săpa.

Veî putea trăi în nimbul nemurirei, re'nviată
Prin aceste versuri, care îți vor păstra nepătată
Puritatea'ți fecioréscă. Ele-or servi de mormént

Frumuseței tēle, crudo. De și plângerea'mi duiósă
N'a putut mișca vre-o dată inima ta nemilósă,
Nu privi ca dezonóre un amor atât de sânt.

Bucurescî, 24 Aprilie, 1875.

A U R O R E

(După H. de Saint-Maur).

I.

eșteptă-te, poete, e zi, e dimineță!
În ceruri, ciocârlia voiósă a cântat;
Oițele sar vesel pe umeda verdéță,
Sinistra cucuvaie prin scorburi a intrat.

*

Ca vergure, tremânde sub véluri transparente,
A căror frunți sunt pline de rumene culori
Cu degete ascunse a stelelor ardinte
Lumină, cu încetul o sting blöndele zori.

*

E ora, de spre ziuă, când razele plâpânde
Gonesc negrele spectre ce cat a ne 'ngrozi,
Când mânele-ucigașu le-ascunde tremurânde :
Tu, suflet pur și nobil, poete, nu dormi!

*

Ne vom urca pe crêsta acestui semeț munte
Să deșteptăm ușure pe pudicele flori,
Ce dorm în rochi de aur, cu roua pe-a lor frunte,
Când vântul le sêrută cu blânzii săi fiori.

*

E ora când gândirea cu aripe curate
S'avântă, cu speranță cō pacea va găsi;
Vom sôrbe bórea nopței și-a rosei profumate,
E ziuă! Ecē ziuă! Poete, nu dormi!

*

Din mierea poesiei a curs pe-a tēle buze;
Spre-a'ți face un cortegiū de Veseli, danțând
In juru'ți, nouē galeși și rîzătorē muze
Cu rimele'ți bogate alerg și sar cântând

II.

A respira amorul, când sîntem junĭ, e dulce!
Ca flórea, fericirea trăesce puĭin timp.
Duceĭi-vă pe munte, când zorile stréluce,
Amanĭi, poeĭi, veĭi sórbe plăceri ca 'ntr'un Olimp.

*

Duceĭi-vă, o tinerĭ, cõci mult timp nu veĭi merge :
Ca mâne, jalnic vuet din bronzul funerar
Vesti-va ceasul morĭii ce 'n lume totul stinge :
Uitarea își va 'ntinde linĭolu'i mortuar.

*

— Perdéua nebulósă a norilor ș'a ceĭi
Curând o trase Phebus, în lume răsăring;
Tot pare cõ salută sosirea dimineĭi,
Tot pare cõ re'nvie frumușca ei privind.

*

In carul sėu de aur, întins cu lenevie,
Visează zeul Sóre, cu pėrul resfirat
Ce ríură în bucle; din bolta'i azurie
Pămėntului asvėrlă buchet înflăcărăt

*

La șópta dimineți molatec legănată,
Suríde gingaș Tera bălanului amat,
Și desnodându'și rochia, de rouă înmuiată,
In patu'í de verdéță bea caldul sêrutat.

*

Ea a gemut ușure, ca nisce turturele,
Cócí flacăra în sînu'í setos s'a strecurat;
Ea simte cõ palpită pe largele'í mamele
Bobocul floriceli și fluturul nacrat.

*

Tot tremă când se-atinge de razele 'ncântate,
Tot cântă, tot renaște, tot par 'nveselit;
Un aer de récóre și móle voluptate
Sê 'nalță printre șgomot spre ceru 'nbălsămit.

*

Creațiunea 'ntrégă ia forme, vocí suave;
Ai zice cõ prin ramurí, tufișe, bălării,
Apolon lire pune, și printre verzi dumbrave
Ascunde o orchestră cu magici melodii.

III.

Amară amintire de lucruri spulberate,
Tu fugi când Aurora pe cer a apărut!
— In câmpuri, primă-vara cu sunet^e ritmate
Vesteste veselia cu verdele s^eu lut.

*

La unda cristalină, câmpene damicele,
Sburdalnice insecte din limpedele-azur,
Vin, vesel desfăc^{ându}'și mici aripi de dantele,
Se 'nm^oie a lor roche în rîul lin și pur.

*

Uș^ore escadr^one de-albine muncit^ore
Es roiurⁱ, și prin cimbri și crini delicați
Cat suc^{ur}i, ce furate din florⁱ mirosit^ore
Compun suava miere din stupi profumați.

*

Nisipul str^eluc^esc^e ca aurul la s^ore;
Pe d^ensul g^ândăcei în mante verzurⁱ
Fug repede: poetul v^ez^end c^o a^u picior^e
Smarandele, se miră; le prinde.... și sunt vit!

*

Îi place să zărească plutind în admosfera
Mysterică, rătăcînd, lungi fire argintii,
Ce par cō vin din ceruri, căzînd din sferă 'n sferă
Ca lîănă risipită pe 'ntinsele câmpii.

*

Poetul lung privesce spre orizont, departe,
Doi boi, sub jugul aspru împerechiați, tărînd
Un plug, ce trage brasde prin țelenele sparte,
Din care-a noastră pâne ne va eși 'n curînd.

*

O mierlă flecărósă ședea lângă fîntîna
Și cîntece voióse din ciocu'i modula;
Dér iute-o ia la fugă, cōci cu muma'i bătrîna
Ea vede-un ied sburdalnic venin a se-adăpa.

IV ¹⁾.

Ce dulce e, poete, cîntarea ta ritmată!
Accentele'ți duióse sunt sonul plîngător
Ce scóte, când se sparge, o lyră înfocată
Sub mîna nemilósă a crudului amor.

¹⁾ Acéstă parte nu e în originalul frances.

Sunt triste ca suspinul poeticei Nature,
Ca șoapta dulce-a mării fugând din val în val,
Curată ca o rugă, c'a pruncului murmure,
Ca prima tresărire din peptul virginal.

*

Durerea'ți e săpată în strofe plângătore
Care pășesc cernite prin mundul trist și van,
Și magicele'ți versuri finței visătore
Par dulci, nedefinite, un cânt din Osian!

*

Acei ce-al suferinței pahar amar goliră,
Și abătuți de chinuri simt peptul apăsător,
Maestrele'ți acorduri, ce inima inspiră,
Citească-le, poete iubite și cu bun sfat.

*

Citească-le când, noaptea, pre aura sfiosă,
O voce nevăzută șoptește, ca 'n delir,
Un nume ce se perde în umbra răcoroasă,
Redesceptând într'ânșii un tăinic suvenir.

*

Citească-le toți încă câți caut consolare
La dorul ce 'n ei flórea juneți-a vestejit
Și alinați prin ele, nu vor căta 'n uitare
Să 'nece amintirea trecutului iubit;

*

Dér vor visa aevea, pe sînul Visiunei,
Acele dalbe timpuri de vecnică bucuri
Când vëlul Indoelei, al Desilusiunei
Nu se 'ntinsese rece, cu grijile lui mi;

*

Acele dulci momente de dulce îmbătare
Când, legănați de brațul ilusiunei lor,
Sorbeați din cupa vieți plăcerile amare
Ce le păreați extase de nesfîrșit amor.

*

Vremelnice vedeni, ilusi aurite,
Speranțe spulberate din visul încântat,
Ce devenit'ați óre? — Vai! ipimei sdrobite
Un suvenir, atâta... atâta i-ați lăsat!

*

V.

Amorul, cântul, rînga : aceste trei cuvinte
Daŭ dulce mîngîiere or cîrui dor ferbinte ;
Ele ne sunt simbolul locașului visat,
Cel raiŭ al Incîntărei cu traiul înstelat.

Poetul visa : ochiu'i, prin vîluri de mistere,
Părea 'n neant cî fixă vedeniî austere,
Privind, fîră sî vîzî, fantastice figuri
Ce fluturaŭ în aer cu magici săltături ;
I se părea c'aude murmure ne 'nțelese
Pe care tînic vîntul pe aripa 'i culese,
Cînd plînsul lor de jale în infinit fugea :
Poetul gîndea sunbru la omul.... ce plîngea.
'Și pîne cînd, el zise, nisce dureri visate
Jeli-vom cu tristețe pe lire enervate ?
N'ai înecat, o Musă cu ochii în plînsori,
Destul aripa'ți blondă în roua după flori ?
Intonînd hosanele și modulînd la game
Spre celebrarea vieți cu-amoruri poligame ?
Amanta tristei selbe cu fagi înverzind,
Tu gemi cînd, Aurora la orizont roșind,

Secura crudă face din brazi și pini cosciuge!
Coci, unde instrumentul fatal acum distruge,
Va! câte dulci amoruri, extase ai ascuns!
Intinși pe mânia erva, la câți nu ai ajuns
Suavele concerte ce da o pășerică,
Ascunsă printre ramuri și frunze de aglică,
Când în amurgul seri, al nopților ochi vii
Asvârlă peste deluri vestmântu'i argintiu.

‘O teră, rătăcindă în spațiu, tu pe care
Zephiriul dulci s'erută cu lina lor suflare,
Și uraganu-o spală, marf stavile sdrobind,
Lăcașul omenirei în firmament plutind,
Expusă la furtune ca și șubreda navă,
Perdută printre stele, — tu nu ești măcar sclavă!
Ești numai instrumentul cu care Dumnezeu
Mărirea lui probează 'nvrăjbitului Atheu.
Rotind și zi și noapte, tu nu ai conștiință
De forța ce te mișcă, se'u de a ta ființă;
Cal orb și surd, pe cale fugind neostenit
Prin locuri neumbrate, cu frêul părăsit,
Și nesciind de pörtă pe călărețul pașnic
Spre sfere eterate se'u spre abisuri strașnic,
Pământ! sunt mult mare de cât neantul têu!

*Și tu, mărite Dómnne, o Sóre, mândru zeú,
Tu, crater de lumină, ce 'n empireú esci rege,
Al nostru pept căldura'ți și raza ta protege;
Poți óre să 'mí spuí, astru, cât costă un amor?
O lacrimă vėrsată de-un suflet simțitor?
Scíí óre cõ din raza'ți țîșnesce rațiunea,
Cõ ríură gândirea, descinde rugăciunea?
O nu! pe Creatoru'ți nici poți a 'l adora!
Nu esci de cât o lampă ce serví a lumina;
O candelă în chaos, un foc incadescent,
Schînteie 'n vecí nestinsă în vastul firmament;
Tu 'ngálbenesci ciorchina'mí, tu cõcí a mele gráne,
Tu raze 'mí verși de aur; dér aquilei bătráne
Nu poți pleca privirea ce 'nfruntă vijelít;
Cât te-a creat de mare slăvitul Domn nu scít:
O stea, atomul, care te judecă, țí-o spune.

Când dér, cedând puterei oribilei furtune,
Pe temelia'í Cerul trosnind s'o 'ncovoia,
Când Angerul Dreptăței prin lumí va trâmbița,
Mormintelor deschise zicênd: *Voi, în picióre
Toți câț dormiți de secolí!, o prea mărite Sóre,
Privirea'ți va fi stinsă, și-abia mai licărind
Vei mėsura abisurí adâncí, rostogolind

O masă uniformă, inertă, 'n timpu 'n care
Spre ceruri se avântă să caute ertare
Mii suflete.

In lume sîm domn, stăpân trufaș!,
— ‘Ci prinde-mă!, îi zise trecînd un fluturaș.

București, 1875.

COLIBRI

(Sonet după Leconte de Lisle).

Când prin foii strălucite roua, și 'n cuibu'i, după coline,
Sorele pătrunde, vesel verzuriul Colibri,
Ca sburdalnicele raze de foc și de viață pline,
Se avântă 'n cerul pacinic, doritor de-a fâlfâi.

*

Se grăbesce, sboră către pîrîiașele vecine,
Lacremile lor se sîrbă el întăi în zorii de zi,
Pe cînd trestea se 'mlădie sub zefir cu bîre line,
Pe cînd valul se jelesce, înainte de-a mugi.

*

Fluturul-muscă, pe-o flóre, care sub corpu'í nu fuge,
Se așează, și 'n beția'í atât nectar de-amor suge,
In cât móre pe caliciu'í, fõr' a sci de l'a golit.

*

Ah! tot ast-fel, nãlucire scumpă, pe buza'ți rozată,
Inima'mí când, de ântâia'ți sêrutare 'mbătată,
La amor se 'ntredeschise, aș fi vrut sê fi murit!

Dieppe, 1876.

D O L O R

Quantus adest viris sudor !

Horatii.

Când e spre murgul serei și cerul se 'negrесе,
Când razele de aur se 'ntunecă de nori,
Și totul e 'n tăcere, când sórele sfințесе
Și unda lin ângână dulci cânturi de amor ;

*

De ce 'n singurătate în van cat consolare ?
Pe valul negru nóptea de ce voiü se m'avânt
De ce plăpânda'mi barcă în voe-o las pe mare
Și nu mă tem într'ânsa cõ voiü găsi mormânt ?

*

Din pribegitu'mi suflet repaosul lipsește,
Durerea crud m'apasă, ferice nu pot fi;
Eu vîd cî suferința'mi din zi în zi tot crește,
M'am desgustat de lume, 'mi-e greu a vieții.

*

Cînd marea se 'nferbîntă, furtuna izbucnește,
Și fulgere aprinse pe ceruri șerpuesc,
Primejdia vicleană nici cum nu mă 'ngrozesc,
Pe șubreda mea barcă voesc să rătăcesc.

*

Ca geniū rău al mării înconjurat de valuri,
Cu mintea 'nflăcărata, cu ochiu 'n foc aprins,
Cînd marea 'n spume urlă isbindu-se de maluri
Privesc acest spectacol de dulci fiori coprins.

*

Dér în zadar eū mórtea o caut în tot locul,
S'aline-a mea durere, să curme bóla'mi grea;
O tu, care-alini chinul, alérgă, stinge focul
Ce prefăcu 'n cenușe biata inima mea.

*

Sfârșescă-se o dată suspinurile'mi grele,
Cu-atâtea suferințe nu voiŭ să mai trăesc,
Intunece-se raza pâlitei mele stele :
Fecióra mea iubită mă duc să întâlnesc!

1874.

DOR DE ȚERA

Nunc ego jactandas optare sumere pennas
Ut, tenera nostris cedente volatibus aura,
Adspicem patriae dulce repente solum.

Ovidius.

Țeului multe țeri frumoase, ânsă tóte 'mi par dușmane,
Lă ospetul veseliei în zadar mă tot chemați!

O lume, o petreceri, năluce, umbre vane!

Fugiți, dați 'mi pace; și voi, uragane

De suvenire ce mă 'ntristați!

Simt cǎ 'ncet se stinge 'n mine

Tot ce-o dată mă 'ncânta;

Plâng, și 'n suspine

Cat a uita."

*

Pe colnicele'mî natale duceam zile fericite :
In streinî sum trist ; gândirea'mî tot spre țeră face drum.
Voi, amintiri voióse din timpuri aurite,
Sburai, coci în peptu'mî faceți sê palpitate
Doruri, speranțe ce mă consum.
Plăceri nu vor mai strălucite
Pentru mine, o prevéd ;
Visu'mî mai dulce
E s'o revéd !

*

Cu-a sa față rîzétóre, strălucind de poesie,
S'o mai véd ah ! anc'o dată, patria'mî ce-atât doresc
Pămênt în care totul mă chiamă 'n duióșie ;
Aci lumea'mî pare o 'ntinsă pustie,
Coci cu streinul nu mă unesc.
Dorul țerei mă sfâșie ;
Spre tine purtat de vânt,
O Românie,
Sbór'al meú cânt !

Paris, 1878.

R U G A

(După Sully Prudhomme).

O quoties votis illa vocanda meis
Propertius.

 decă'i sci, fecióră, ce tristă'i o ființă
Care trăesce 'n lacrimi, departe de cămin,
Ți-ai îndrepta adesea spre mica'mi locuință
Picioru'ți copilin.

De-ai sci câte speranțe o fragedă privire
Desceaptă într'un suflet pălit și svânturat,
Ai arunca 'n feréstra'mi o rază de iubire
Din ochiu'ți azurat.

De-ai sci 'n singurătate o inimă amică
Cât farmec are 'ntr'ânsa, ce dulce'i al sēu dor,
Te-ai așeza la porța'mi, voiósă, fōră irică,
Intocmai ca o sor'.

De-ai sci iubirea'mi, ânger ce 'n vis inima'mi cheamă,
Cât te slăvesc, pe pragu'mi pășind de voia ta
In alba mea căsuță, rîzēndă, fōră teamă,
Ah! pōte c'ai intra!

Paris, 16 Martie, 1876.

ELVIREI

Când totul e 'n tăcere, când noaptea e senină,
Când luna strălucesce, zefirii blând șoptesc,
N'auzi adesea, spune'mi, o voce ce suspină
Prin verdea dumbrăvioră: "Elviro, te iubesc!",

*

Când unda se jelesce și stânca e tăcută,
Când stelele de aur a lene licăresc,
Și vântul îți aduce o murmură perdată
Ce îți zice cu 'nfocare: "Elviro, te iubesc!",

*

Nu simți în tine, spune'mi o dulce 'nfiorare?
Nimic ore nu îți zice cō crud ești pătimesc?
Prin frunzele pălite o voce n'auzi ore
Șoptindu'ți cu blândețe: "Elviro te iubesc!",

*

Când Aurora pare, privighetórea cântă,
Eú trist pe malul verde adesea rătăcesc;
Când blânda ciocârlie spre cer sboru 'și avântă,
Suspín fõră 'ncetare: "Elviro te iubesc!",

*

Cu lacrimelè 'n gene, eú umblu în tăcere,
Și cât de lungă'î nóptea nu pot sè m'odihnesc,
Cõci inima'mi sdrobotă nu află mângâere,
Și ne'ncetat se plânge: "Elviro, te iubesc!",

*

Gândirea'mi rătăcită spre tine mereú sbóră,
Imagina'ți femee cu lacrimè stropesc,
Ca flórea fõră sóre mē ofilesc, fecióră,
Și echoul repetă: "Elviro, te iubesc!",

Brăila, 28 Iuliú, 1873.

STREINUL

(După D-na E. de Girardin).

 trecut ca dulci lumine
Ca și valul svânturat,
Și din peptu'mi es suspine
Ne 'nțetă.

*

Ochi'i mari, plini de 'nfocare,
Pe-a mea față ați căzut!
Și de-atunci, — zi de 'ncântare! —
Am văzut! "

*

Și gândirea'mi rătăcită
De plăcere tresări ;
Il iubesc, sům fericită
A'l iubi.

*

Dér când cuget altă dată
Nu pot să mă 'mpac de fel :
Să trăesc, nemângâiată,
Fără el !

*

Inima ce-atât visasem
Care mult timp am dorit,
Astă soră, o aflasem
In sfârșit !

*

O aflaiū ! eram ferice,
Anșe visul meu sbură :
După ce adio 'mi zice,
El plecă !

*

Suferința mea adâncă
Dacă ceru-o respăți,
Póte cõ'l voiu vedea âncă
Intr'o zi;

*

Un moment numai sã vie,
Sã' pot spune al meũ dor,
Chiar de-aș sci de bucurie
C'o sã mor!

Bucurescã, 1875.

R O N D E L E

I.

In a i n t e

Cât eü te iubesc scii bine; de ce dér îmi arăți ură,
Copiliță svėpăiată? De ce, spune'mi, când privesc
In verzu'iți ochi, sirenă, pleci a ta căutătură,
Și sub geana ta umbrósă 'mí-o pitesci? Cât pătimesc
Parí cö nu scii; dér zadarnic s'ascund doru'mi mă silesc.

O fecióră, fie'ți milă, pune capët la tortură!
Eü sum tēnēr, tu frumósă, inimele se 'nvoesc;
Când te vėd tresar, perd mintea și sė'ți spun nu îndrāsnesc
Cât eü te iubesc!

In genuchî te rog, fii bună! lasă blânda mea murmură
Inima'ți se 'nduioșeze și-al tău suflet îngeresc;
Lasă-mă să măngâiū păru'ți negru, alba ta figură,
Să strâng mijlocu'ți de zînă, sînul tău cel fecioresc,
Și perdut de bucurie să'ți șoptesc mereu din gură
Cât eū te iubesc!

1879

II.

D u p ă.

Cât te-am iubit n'avuși scire.
Astăzi cō ne-am despărțit,
Veī simți, o vis perit,
Ce comori de drăgostire
Coprindea vasul sdrobit.

Voiū fi pōte 'nlocuit :
Dér nimeni, din norocire,
Nu te-o iubi, negreșit,
Cât te-am iubit.

Spre a'mî potoli a fire,
Sufletul meû urgisit
Va căta altă iubire ;
Dér simt peptu'mî amorțit :
N'oiû iubi o nălcire
Cât te-am iubit.

1882.

NAUFRAGIATUL

Abstineas avidas, Mora, precor, atra manus!

Tibullu.

Dómnne! dă'mî putere! cõci marea e profundă;
E nópte; cerul tună și fulgere scipesc.
In voia astor valurî sîm dus din undă 'n undă,
Și forțele 'mî slăbesc.

*

„Eü mor. De-a mea soție, de sîi mei, a casă,
In lacremî și suspine, în van sîm asceptat;
Cușagiü, îmî zic, cõci Domnul 'peiri nu delasă
Pe bietul naufragiat.

„Eă sper, dér Uraganul cum suflă cu turbare!
Nu maî zăresc nimica; și brațele'mî de 'ntind
Nu simt nici țerm, nici stâncă; tot marea, 'ntinsa mare
Cu undele mugind.

*

„Fiorî îmi coprind corpul, fiorî morți pôte;
Simt ghiață 'n mădulare: un salt, âncă un salt!
Căci malu-o fi aprópe. Speranțele 'mî sunt tóte
In cerul pré înalt.

*

„O Dómnne, fle'ți milă! Tu care alinî chinul,
La toți acei ce sufer daî ajutor deplin,
Limanul mântuirii, ascultă și suspinul
Murindului strein.

*

„Dér, vaî! furtuna cresce. Adio îți zic lume!
Căci cerul nu'mî trimite un sprijin salvator.
Abisul e sub mine, și ale mări spume
Rotesc și mă 'mpresor.

*

„Departa de-a mea țără, de sôtă, în uitare
Mă sting, nu mai vęd steaua cu palide lumini;
Ér trupul meü, sërmanul, servi-va de mâncare
Voracilor requini!“

Așa plângea streinul, și tristele'i suspine
S'amestecaü cu svonul talazului spumos;
Accentele'i duióse fugeaü de gróză pline,
Pe valul fioros.

*

Puțin dupö acea, pe marea liniscitü
O voce năbușită din sinul ei scotea
Lamente rătăcite pe unda adormită,
Si ast-fel se bocea:

*

„Departa de-a mea țără, de sôtă, în uitare
Mă sting; o Dómne-ai milă, ascult'al meü suspin!
Abisul mă 'ncongióră! Stăpâne, dă scăpare
Murindului strein!“

Bucuresci, 27 Ianuarie 1875.

O JUNETE, PRIMAVERA AMORULUI!

Je veux rêver, rêver toujours!

Sainte-Beuve.

De pajiştea 'nverzită, cu flori mirositoare,
Sub limpedele-albastru, de stele presărat,
Sorbind profumuri calde, purtate de dulcii bóre,
De visuri legănat,
Ce pacnic trece timpul! Sub discul blondei lune,
Când paserile june
Işi spun duiosul dor,
Ce mult înî place nóptea în pădurea umbrósă,
Plecând distrat urechia la vocea-armoniósă,
S'ascult concertul lor!

*

Atuncea când în codri cânt paserile 'n coruri,
Când freamătele frunzei încet se 'nalț spre cer,
Amanți când se-avântă, ca cete de amoruri,
 In umbră și mister ;
Când unda se încreșese l'a vântului suflare,
 Când stânca 'n nemișcare
 Ascultă ca în vis ;
Când tot e fericire, amor și poezie,
Când omului se pare eterul ambrosie,
 Pământul paradis !

*

Când fluturi, cu aripi de aur, se anină
De flori profumătoare, cu suc îmbătător
Și legănați ferice pe frageda tulpină,
 Adorm pe sînul lor ;
Atunci luna revarsă lumină ce schinteiază
 Și valul dormiteză ;
 Molatecul zefir
Atunci mângâie a lene amanți ce aleargă
Prin umeda poiană, din gând cătând să steargă
 Un negru suvenir.

*

Prin locuri profumate de flori. d'ér singurantecl,
Q cât îni place-a nopți tăcere să surprind!
S'ascult melancolia murmurilor molatecl
A frunzelor dormind.
Când greeri prin érbă cânt veseli, fôră teamă,
Când filomela cheamă
Pe soțul ei iubit,
Și amândoi pe-o cracă se pun, cu măestrie
Tot modulând din ciocuri divină melodie,
Un cânt nedefinit!

*

Acolo 'mî place taînic să duc pe-a mea frumoasă,
Sub ulmi dumbrăvioarei să'î spun amorul meü,
Și îndreptând privirea spre luna luminosă
Din sântul Empireü,
Să pun pe buza 'î roză o caldă sêrutare
Să 'î spun cu înfocare;
Nesățiosul dor;
Pe mólea érbă 'mî place să pun corpu'î de zee,
Și în estas să'î murmur: „Frumosă esci femeel!...“
Dér ea : „Ce visător!“

*

Sum visător ?., Dér ce e tot omu 'n astă lume ?

Și cine nu avut'a un vis pe-acest pământ ?

Și ce e chiar Amorul cu magicul său nume ?

Un vis, un dulce cânt !

Sum visător ?.... In visu'mî amoru'mî încunună,

Și lasă împreună

Cu tine să visez !

Căci numai ast-fel viața cō vis de aur este,

Cō omul să viseze ferice cât trăește

Voiū mai putea să crez !

București, 1875.

R O N D E L

Nu e greu ca fie-care cum cō țera își iubesc
Să tot sbiere 'n gura mare; cō atare patriot
Ca el n'a fost, nici există; cō tot regele 'i despot,
Poesia jucărie, artele dómne-feresc!
Ast-fel să batjocoréscă legi, tradiții, datini, tot.

Acei cari prin munci zadarnici se producă nimic pot,
Și-aū zis : se vĕrsăm veninul, care 'n peptu-ne clocesce,
Pe talenturi și pe geni, și la cale de o scot
Nu e greu.

Dér ia să mi-o puî la lucru astă clică ce hulesce
Ce scupă pe tot ce 'î nobil, prin pamflete de un cot,
Și Invidia meschină, Ignoranța ce-o orbesce
Vor păli, vor pleca capul ca Iuda Iscariot,
Nu vor îndrăzni să zică, după cum se-obiceșuesce :
 *Nu e greî!,

APARITIUNE

Am văzut o ! și întrégă parcă se 'ntrupă în mine
Și simții pe fața'mi lacrimi în tăcere-alunecând ;
Ce nu pot răpune gându'i, ce mă 'neacă în suspine,
Să'mi recapăt veselia. patima'mi îngenuchiând ?

Am văzut'o ! și privirea 'i a aprins iute schînteia
Care inima mea jună foră vreme a pălit ;
Indestul a fost să treacă un moment numai femeia.
Ast amor îl vor pricepe numai cei ce aū iubit.

Am văzut'o ! cōma'i d'aur flutura pe-alba'i cosiță,
Printre genele umbrōse doi luceferi m'așintaū ;
L'a sēū gāt de alabastru atârna o cruciuliță :
Modestia și noblețea în săptura'i se 'ntreceaū.

Am văzut'o! și în peptu'mî vocea sa încă resună,
Ca o sântă melodie, ca un imn dumnezeesc;
Echo 'n inima'mî răspunde, cun în nopțe pe lagună
Cântul se repetă 'n valul și pereți ce vuesc.

Am văzut'o! și de-atuncea tinereția'mî se usucă
Ca un crin spus la sóre, sub arșiți și vijeli;
Idealul meu în umbră simt cõ pere ca nălucă
In nãprasnica'mî durere nu mai sper în bucuri.

Am văzut'o! Anger taînic mai revino încă datã,
Sã înclin pãlita'mî frunte și a ta urmă sã sêrut!
Ah! cõci mult era frumoasă astã vergurã curatã
Care mã robi 'ntr'o clipã! Cum s'o uit când o-am văzut?

Viena, 1875.

FLUTURUL

(După Lamartine)

Să se nască primă-vara și cu rozele să móră,
 Pe a vânturilor aripî să înóte 'ntr'un cer pur;
 Legănat pe sîn de flóre,
 Printre crinî mereu să sbóre,
 Să se 'mbete de lumină, de parfum și de azur;
 Scuturându'și, ténér âncó, praful după aripóre,
 Să se-avênte ca suflarea cõtre bolte lucitóre,
 Ecă-a fluturului sórtă vrednică de 'nvidiat!
 El se-asémănă dorinței care în om mereu crește,
 Din tot lucrul gústă, ênsé ea tot nu se mulțumescé,
 Și spre cer se-avêntă s'afle voluptatea ce-a cătat.

Bucurescî, 1874.

FECIOARA DURERILOR

Hélas ! elle aimait trop, c'était là tout son crime.

C. Delavigne.

Fra spre nópte și umbra seri
Lin se'ntindea.

O biată fată, pradă dureri,
Tot rătăcea

*

Prin crânguri dese, printre coline,
Peste câmpii ;
Din sînu'î fraged eșiau suspine,
Dulci melodii.

*

*Iubito, vino! Vântul mugesce
Ca un turbat ;
Ziua vai! fuge, furtuna cresce,
Și s'a 'norat.

*

Prin locuri triste și fiorose
Eū rătăcesc,
Și la-ale mele vise-amoroșe
Jalnic gândesc.

*

Visez eū ore 'n juru'mî iasme
Danță în chor ;
Arborii 'mî pare cō sunt fantasme
Ce mă 'nfior.

*

In pept simt grōza: tōte 's tăcute,
Lun'a perit,
Șueră vântul, ah! vin mai iute
Al meū iubit!

*

Vino! coci mâne a ta iubită
Va fi 'n mormânt;
Precum dispare frunza pâlită
Dusă de vânt.,

*

Zicea, dér vântul cu-a sa suflare
Plângerea sa
Singur o duce. Echoul tare
Tot repeta:

*

*In pept simt gróză, tóte 's tăcute,
Lun'a perit;
Șueră vântul; ah! vin mai iute
Al meü iubit!.,

Bucurescî, 1875.

A M I C I S

Quo mihi fortuna, si non conceditur uti?

Horatii.

Sórbeți vesel fericirea,
O prietini, prin amor,
Coci virtutea și mărirea
Azi sunt vis amăgitor.
Ce vă pasă ore 'n lume
De al gloriei sec nume,
De trecut séu viitor?

*

Nu scăpați din mâni prezentul
Ce vă dă azi desmierdări;
Sunteți junți și 'n voi ardentul
Foc nu'i stins: dați sêrutări,

Dați copilelor frumoase,
Sórbeți buzelor setóse
A lor calde rësuflári.

*

Nu umblați dupó chimere,
Dupó seci deșertáciuni,
Cóci din eterate sfere
Veți cădea 'n decepțiuni
Ah! iubiți cum se iubesc
Pén'ce 'n pept mai viețuesce
Amor și ilusiuni!

*

Ascundeți ver ce suspine,
Și tot sufletul discret
Tăcut plângă, plângă 'n sine,
Țină patima't secret.
Cóci azi rîd când îți spuî chinul,
Pe cântarea'ti vërs veninul,
Te fac zărnatic poet.

*

Amici, decă poesia
O iubiți, o cultivați,
Ah! nu faceți nebunia
Criticei să aruncați
A vóstră cântare jună,
Care altor vrea să spună
Patima de-amorezați.

*

— Poesia e o flóre
Șubredă la pipăit : .
Tot parfumu'i stă se sbóre
Sub un sceptic mirosit :
Ca 'n flacóne orientale
Țineți versurile tale,
Poete, veți fi iubit.—

*

După ce, luptând, veți trece,
Amărât pe-acest pământ,
Repede uitarea rece
Iți va spulbera în vânt
Gloria ce sperai iute
Să capeți: pe nesciute
Ea apune în mormânt.

*

Și ce-aū folosit Sichleanu,
Depărățian, Catina,
Cârlova și Nicoleanu?
Unul ca altul cânta,
Care țera, care-amorul:
Cest'un vis, cela poporul.
Atunci lumea asculta

*

Abia de'i citesce-acuma
Câte-un tēnēr visător;
A lor faimă, ca și spuma
Din talazul peritor,
Pare cō stă să dispară,
Și memoria să piară,
Ca un fulger trecător.

*

Ah! iubiți, pēnē vē bate
Inima în pept de dor,
Pēn'ce visuri instalate
Vē adorm pe sinul lor;
Pēn'ce o inimă ardinte
Vē șoptesce dulci cuvinte,
Dulci vedenii de aħor!

Bucurescī, 1875.

————— *Bălăneș* —————

FLORI CHINESE

I.

Pe pârîul neted barca'mî las sã sbóre,
Și privesc, a-lene, unda sãltãtore.
Pe cer norii negrii se tot fugãresc;
Stelele și luna în rîu se-oglinesc.
Cãnd norii le-acoper buna undã 'mî spune,
Coci pe lina'i fașã trec ca prin minune.
Și visãnd, îmi pare, în visele mele,
Cã barca'mî alergã pe cer, printre stele.
Atunci la iubita'mî întristat gãndesc,
Și 'mî zic : *Plin de farmec, ast-fel se-oglinesce,
În inima'mî junã, și mã rãtãcesce
Ochiu'i, blãnd luceafãr, chipu'i ângeresc! ,

*

II.

Cötre miezul boltei negre lun'alunecă ușoră,
Și adörme bucurósă pe-a ei inimă feciöră.

Pe a lacului oglindă, bórea nopți parfumată
Trece, fuge, și ér trece, sërutând unda curată.

Ce 'nțelegere duiósă și ce linisce pace ceréscă!
In unirea-a douë lucruri făcute să se unéscă!

Lucrurile zămislite pentr' o vecnică unire
Pot énsé să se unéscă rare ori pentru iubire.

III.

Cules'am flóre de persic, dat'o am Feti frumóse
Și cu buze ca bobocii florilor primăvēróse.

In crâng prins'am rōndunică : dat'o-am Feti cu sprīncen e
Maí negre, maí lucitóre c'ale rōndunelei pene.

Vai! a doua-zi chiar flórea pe sínu't se vestejise.
Vai! sburase rîndunica unde inima't dorise.

Dér a Feti mele buze păreañ încõ mai focóse,
Aripóarele'í ca corbul dupõ fruntea'í nu sburase.

Paris, 1878.

DESTAINUIRE

D-șórei A. P.

Vergine dolce e pla-
Petrarca.

Cst-fel te-ai dus, fecióră; dér doru'mi te urméză,
Pe pasu'ți suspinând;
Te-ai dus, și-a mele pleope într'una lăcrémează,
Simt peptul meü geménd.

*

Spre locurile 'n care picioru'ți rétăcesce
Avént gândirea mea;
O vânturi, mergeți, tóte! zefir, călătóresce
Sburați! sburați spre ea!

*

Milósă pásērică spre ea îndreaptă'ți sborul:
Spuneți'i c'o iubesc!
Spuneți'i suferința'mi, spuneți'i tot amorul
Ce 'n sînul meu nutresc.

*

În ochii tēi cei negri, când, séra, în tăcere,
Priveam de dor răpit,
Adesea am vrut totul să'ți spun,—a mea durere,—
Dér nu am îndrāsnit.

*

Parfumul de candóre, ce dulcea ta ființă
În juru'ți respândea,
Îmi impunea respectul ca și la Provedință,
Și inima'mi tăcea.

*

Acum te-ai dus departe; de-amor cupa'mi e plină,
Pot să'ți mărturisesc
Cât suferii în mine: da, te iubeam, virgină,
Și încă te iubesc.

București, 1874.

MOMENTE CAMPENE

—
I d i l ă.
—

G'ă riede Primavera
Col suo fiorito aspetto.

Metastas.

Séra vine 'n veselie :
Pe câmpie,
Preste crânguri, printre văi,
Miș de miș de păserele
Sbor; cu ele
Copii alerg pe căi.

*

Ei fug veseli prin poene
După pene,
După fulgi sêu fluturași.
Turturelele mâncare,
Fie-care
Cătă puilor golași.

*

In dumbrav' o ciocârlie
Melodie
Către sóre ciripia;
Ér în und' adamantină
Cristalină
Fete merg a se scălda.

*

Al fi zis nisce naiade,
In cascade
Argintii danțând în cor;
Nimfe góle, ce frumoase
In spumóse
Unde-ascund odorul lor.

*

Printre transparente valuri
După maluri
Ce comori ai fi zărit!
Câte forme răpitoare
De feciore
Ochii nu ți-ar fi uimit!

*

Albine înțepătoare,
Sbârnitore,
Incep să ăsa din stup.
In păduri întunecate,
Neumbrate,
A fugit gămanul lup.

*

Garofițe mici, rosalbe,
Crini și nalbe
Aerul îmbalsămesc;
Rose, mărgăritărele,
Vioarele
Prin grădini îmbobocesc.

*

Dude, smeură și mure
In pădure
Ca grenadele lucesc;
Grânele cu dese spice
Pe colnice
Țérinele auresc.

*

Filomela în dumbravă
O suavă
Barcarolă modula :
De-a sa voce mlădiósă,
Din raiü scósă,
Intreg cadrul resuna.

*

Mif insecte aripate,
Colorate
Cu smarand, argint, azur,
Preumbiă din flóre 'n flóre
Lucitóre
Un amor ceresc și pur.

*

Un păstor, culcat pe șale,
Lângă cale
Sub stejarul răcoros,
Dintr'un fluer înfocate
Doine scoate
Pentru mândra'i ce stă jos.

*

Fetele 'n dumbrava désă
Vor să ăasă
Să culégă la căpșuni,
Și făcând ne'uniî multe
Să asculte
Pitpalacul prin aluni.

*

Ele merg ca să adune
La alune
In stufosul aluniș,
Pe când greeri 'ncet cântă
Și 'și avântă
Saltul lor printre tufiș.

*

Séra vëlul sêu întinde
 Și coprinde
Vale, munți, dumbravă, lunci.
Ce plăceri nedefinite
 Și ispite
Se descéptă 'n noi atunci!

*

Căci din vesela natură
 O murmură
Se ridică 'n infinit,
Și-ale séle dulce șópte
 Fug în nópte
Peste mundul adormit.

*

Boul muge la fântână;
 Er la stână
Baciul laptele curat
Mulge vacilor țâțóse
 Și mănóse
Și le 'ndreaptă-apoi spre sat.

*

Nópte' a 'ntins umbrele sale,
Și prin vale
Aud buciumul cântând
Ecă luna se ivesce :
Dorul cresce
Celor ce sunt iuți la gând.

*

Totul tace; e momentul
Când studentul,
Un nerăbdător amant,
Sub balcon de Juliete,
Dalbe fete,
Cântă un suspin galant.

*

Tot urmează a sa fire
In uimire
Firmamentul eă privesc,
Și pre bolta azurie
Cum o mie
Constelații licăresc.

*

Pe cărarea 'ncolăcită
Stă pitită
O fetică, chip ceresc ;
Prin tufiş cu nerăbdare
Ecă pare
Un flăcău, EI se zăresc

*

Şi în braţe se aruncă ;
Preste luncă
Amândoi se fugăresc.
Se prind : sêrutări nebune
El depune
Pe grumazu'î fecioresc.

*

Aurora 'n depărtare
Lin apare
Intunericul gonind ;
Zăresc raze lucitóre
De la sóre
Orizontul tot roşind

*

Incet Phoebus se ridică ;
Din el pică
Preste plaiul desceptat
Raze d'aur, care 'n unde
Blând pătrunde
Prin eteru 'nbălsăinat.

*

Roua prin erburî scânteie
Ș'o poleie
Cu topaz, rubin, safir ;
Aș zice miș diamante
Și brilante
Atârinate de-or ce fir.

*

Ah ! ce vesel totul este !
Cum trăeste
Porumbița de plăcut !
Cât de dulce cântă cucul
Pe butucul ,
Unuș frasin abătut !

*

Dómnne, nu cer pentru mine
De la tine
Vre un dar prețuitor ;
Glorie, avere multă....
Nu, ascultă :
Fă ca vara eū să mor !

1875.

LA DOUE TURTURELE

(Rondel îndoit)

*Geminae quum forte columbae.
Virgiliu.*

Vesală pereche de dragi turturele
Mi-amintiți junețea și al meu amor.
A perit iubita'mi! Visurile mele
Aū sburat cu dēnsa! Acum pot sē mor.

Mi-a smuls'o din brațe cōsa morți rele;
Ani suferinței fruntea mi-aū pălit.
Vesală pereche de dragi turturele,
Iubiți! cōci scurt este timpul de iubit,

Uitam sórta nóstră într' o sêrutare
Eram tinerî ; astă-zî vêd cõ tóte sbor.
Când stați în pereche, inima'mî tresare :
Mi-amintiți juneția și al meũ amor.

Iubiți fõră preget, scumpe păsărele ;
Eũ sum trist de mórte, nu mai pot iubi :
A perit iubita'mî, visurile mele
Dusus'aũ de unde nu pot reveni !

Cât se scurg de iute timpîi de iubire !
Tóte sunt ilusif, tot e peritor ;
Ca tóte în lume, scurta'mî fericire
A sburat, ș'acuma n'am de cât sê mor.

Bucurescî, 25 Ianuariũ, 1875.

INTEMNIȚATUL POLITIC

Valle dulci și umbră unde-am petrecut pruncia,
Codru des, în care-o dată alergam cu pași voioși,
Când trăiam cu dalbe visuri, purtând vesel sărăcia,
Să mai m'odihnesc putea-voiu sub stejari răcoroși?

*

Undă limpede și lină, mai putea-voiu vre o dată
Să ascult murmuru'ți fraged, plin de farmec, de amor?
Când din nori apare luna și din căma'i respirată
Varsă valuri schînteînde de argint strălucitor.

*

Ați sburat plăceri naive! Astăzi gem în închisore;
Prin zăbrele de fer dese firmamentu-abia zăresc;
Și când chinul crud m'apasă, eu mă 'ntreb ce-am făcut ore?
Ce păcat? ca 'n astă tristă temniță să putrezesc?

*

Pentru cǎ te iubeam, țerǎ, pentru cǎ doriaam sǎ luce
Libertatea pe orizontul de tiranǐ întunecat,
Pentru c'arǎtaiũ abisu 'n care voiaũ a te duce,
In acǎstǎ chiliuțǎ ca sǎ mor m'aũ aruncat.

*

Și cǎțĩ ȃncǎ, tot ca mine, gem ȃn lanțurĩ, ȃn uitare,
Chemȃnd mǎrtea ca sǎ'ĩ scape dintr'un chin sfȃșietor ;
Cǎțĩ ca mine 'n nǎgra nǎpțe, la a vȃntului suflare,
Simt umflȃndu-li-se peptul de suspine și de dor !

*

Pentru cǎ nu scițĩ tortura care 'n sumbra ȃnchisǎre
Simte inima deprinsǎ liberǎ a viețui ;
Cȃnd te uițĩ cu ochi 'n lacrimi ȃmprejuruțĩ, cu orǎre
Și secundǎ cu secundǎ numerĩ nǎpțe, numerĩ zi !

*

Cȃnd pe umedele pae stai tȃcut, ȃn nemișcare ;
La trecutu'țĩ vesel cugețĩ: cȃnd vr'un suvenir plȃcut
Vine inima'țĩ sdrobotǎ s'o sdrobǎscǎ și mai tare,
Amintindu'țĩ timpurĩ de-aur care iute aũ sburat !

*

Nu, pe lume nu'î durere, nici mai crudă, nici mai mare,
De cât dulcea amintire a momentului iubit,
Când miseria apasă al tău suflet, și'n uitare
Tu credeaî cõ aruncaseși zile dulci care-aũ perit!

*

Ne având ce face nóptea, te gândesci, și al tău cuget
Róde peptu'ți ca un verme într'o flóre introdus;
Și simțind cum suferința te sfâșie, scoți un muget,
Și blestem! a ta privire se îndréptă spre cer sus.

*

Dér pe buzele'ți blestemul început abia ... expiră:
Cõci în cer zãriși martirii cu blândețe surizând,
Martiri nobili care pentru o idee suferiră;
Mórtea lor dă sãnte róde, Libertatea încolțind.

*

Și-a ta frunte ofilită se aplécã resemnată,
Și în inima'ți cernită îți înăbuși un suspin,
Chiliuța d'adinéurii, umedă și 'ntunecatã.
Ca 'n minune-acum îți pare cõ e un lõcaș divin!

*

Nu, întreg nu sînt în lanțuri : ei aici n'aũ sub zăvóre
De cât tina carnei mele, ce se 'nfrînge prin bătăi;
Ce 'i mai pur, mai nobil ânsă, sufletu'mi, din închisóre
Or când sbórá : el e liber, el își rîde de cǎlari!

București, 1875.

MUMEI MELE

Mamă dragă 'Ń fac urare :
Anul care

Trămbițând azi a sosit
Să'Ń aducă zile line,
Fără chine,
Un traiu vesel și tihnit.

*

Obosit pe-a veți cale,
Ale tale
Bucurii îmi vor reda
Pacea ce s'a dus din mine,
Zile pline
Numai de iubirea ta.

*

Uită suferința, care
 Cu suflare
Blestemat' a vestejit
Ani'ți tineri, și gândesce,
 Te iubesc
Fiul de sînu'ți hrănit.

*

Pe-a ta mult iubită față,
 Ce răsfață
Al tău pîr azi cărunțit,
Câte sîrutări nebune
 Nu voiî pune!
Câte-am pus, de dor răpit.

*

Mai țîi minte tu la țeră
 Cînd pe séră
Ne 'ntorceam încet spre sat ?
Pe-a ta frunte respectată,
 Altă dată
Puneam mereî sîrutat.

*

Cum aceste suvenire
De iubire
Fac să salte al meu pept!
Cât de rău astăzi îmi pare
Că sunt mare!
Trebu' să fiu înțelept!

București, 1 Ianuariu, 1875.

VIAȚA DE MARE

(Din *Corsarul* lui Lord Byron)

Te veselile unde a mări azurate
Cum sufletul avânturi își ia în libertate!
Plutind pe moi talazuri, când cerul este pur,
Cum saltă peptul nostru la blândul lor murmur!
Spre locu 'n care vântul alérgă 'n depărtare
Și valurile negre se duc cu-a lui suflare,
Acolo 'i țera noastră, regat atât de 'ntins!
Măreț și fără margini, de nimenea învins.
In viața svénturată ce duce marinarul
El gustă deopotrivă și bunul și amarul.

Și cine-ar putea spune acest traiu pribegit?
De sigur nici tu, trântor, sërmane rob tâmpit,
Ce-al putrezit în rele, corupt și târător :
Tu ai pâli de frică pe valul săltător.
Nici tu, boere mândru, o leneș desfrânat
Cu inima coruptă, cu sufletul spurcat,
Tu, pentru care somnul nici pôte-avea dulceață
Și nici plăcerea farmec în scurta-ne viață.
Vă plâng, coci nu cunósceți fericea pe pămênt.
Pe apă, sub cer mândru, supuși la ploii și vânt,
Bravând furtuni, talazuri și trăsnete și mórte,
Isbiți de stânci, de maluri, în voia órbei sórte,
Așia ne cură viața ce-atât de mult iubim :
Cât ea e de plăcută, noi, numai noi o scim!
Acela numai care, săltând de bucurie,
A înfruntat vrăjmașii pe unda azurie,
Acela pôte numai cunósce ce ardóre
Desceaptă 'n rătăcinda fință trecétóre
Pe astă cale întinsă lipsită de-or ce urmă,
Viața maritimă ce suferința curmă.
Și mórtea ne e dulce și fõră de fior
Atuncea când vrăjmașii cu noi o dată mor.
Să vie când i-o place, va fi bine venită.
Dér pên' atunci să sórbem din cupa aurită

A vieți de petreceri, coci ore ce ne pasă
De-o perdem în răsbœe sœu tremurând a-casă!
Agație-se de patu'i bolnavul gârbovit,
Petrécă 'n lãncezire; din peptul sœu slăbit
Asvêrle 'n agonie un strigăt dureros!
Talazul ne-e mormântul, nu patul febrilos!
Pe când sufletu'i vested de-abia 'l părăsesce,
Incetul cu încetul, sleit el se bocesc;
Al nostru un asalt face și ese ușurat.
Cadavrul lui se pôte mândri cœ 'l îngropat
Sub pétra 'mpodobită de-acei ce 'l ura 'n viață;
Noi avem plânsul sincer de-amici, când o măreață
Și miscătore grópă ne 'nghite 'n al ei sîn.
Și 'n vesele óspețe, voinici'i ce remân
Din crâncenile lupte și grelele nevoi,
Cu dor și cu iubire își amintesc de noi;
Și împletind cunune pe rumene pahare
Memoriile nóstre nu suferă uitare,
Coci ei golesc la cupe, strigând: „Pré iubiți frați,
Ce veseli ar fi astăzi viteji'i răposați!“

Bucuresci, 11 Noembriü 1874.

FREAMATE DE TOAMNA

Si toamna se sfârșește. Prin selbele uscate
Mugesce aprig vântul; pe cer nori se strâng;
Er frunzele pălite, de vijelii purtate,
Mă fac de întristare să plec capul, să plâng.

*

Azi totul e 'n tăcere, și inima'mi înghiață
Privind duiosii codri cu ochiu'mi rătăcit,
Căci îi știam o dată strălucitori de viață;
Acum și crăci și frunze de tot s'aū vestejit.

*

E jalnic tot pe-alocuri: nici șopta undei line
Nu vine să mângâie cu glasul său curat
Urechia'mi, ca o dată să pot uita și chine
Și dorul ce veghiază în peptu'mi apăsat.

*

Pe ramura uscată duiósa păsërică,
Ca 'n zile fericite, nu vine a cânta!
S'a dus în țëri strëine vióia rîndunică,
Pe 'nvelitórea casei stă trista cucuva.

*

Din când în când se-aude cum frunzele uscate
Trosnesc ușor sub pași vre unui călëtor;
El vrea curând să ėsă din locuri întristate
Ce redeștéptă 'n peptu'i dulci amintiri de dor.

*

Pe orizontul negru când luna se ivesce,
Ce fioróse umbre resfrînge pe pămënt!
Tabloul trist de arbori uscați ne îngrozesce:
Ei par nisce squelete eșite din mormënt.

Bucuresci, 1874.

S E R E N A D E

Țȳtre tine
In suspine

Inalț dragă, cântul meũ;
Sub balconu'ți staũ în nópte,
Și cu dureróse șópte
Plâng mereũ.

*

Lângă cale
Plin de jale
Cucul geme sub un crin.
Pasėri douė câte douė
Iți șoptesc, se 'mbėt de rouă;
Vino, vin'!

*

Totul tace ;
Cântu'mî face
Să răsunе codrul tot ;
Vântu 'ngână-a mea cântare,
Când din peptu'mî cu 'nfocare
Plângerî scot.

*

Doru'mî cresce ;
Ești, privesce ;
Fie'ți milă de-al meu chin ;
Luna rîură lumină,
Undele tăinic suspină
Vino, vin' !

*

Sum afară ;
Solitară
Tu stai, și in van te chem,
Stelele pe cer schintee,
Eü ascept, crudă femeec,
Și tot gem.

*

Ești, te arată,
Dulce fată,
Dă'mi sêrutul tîu divin;
Vin pe sînu'mi, bălăiôră,
Ecă ziua, timpul sbôră;
Vino, vin'!

*

Adormite,
Staū pitite
Floricelele în crâng;
Fluturașii lângă ele
Cu amor privesc la stele;
Êr eū plâng.

*

O iubită,
Tot ne 'nviță
La amor! grăbesce, vin'.
Jur te-oiū face fericită;
Inima'mi bate pripită
De suspin.

*

Nóptea trece;
Fior rece
Mă coprinde, fruntea 'nclin.
Firmamentul se roșesce,
Vântul córdele'mi sdrobescse....
Vino, vin'!

Bucurescī, 1875.

MEDITATIUNE

O femme! femme! tu es un rêve, un mystère.

G. Sand.

I.

 În figura'ți ângerescă, o femeie ne 'mpăcată,
 Se citesc dorinți arzende, pasiune 'nflăcărată,
 Un amor desesperat.
 Și cât este de lucioasă
 Cóma'ți óchieșe, undóasă,
 Cât de alb e sínu'ți galeș, crinul văi profumat!

*

Ce frumoasă esci, când séra, la lumina lampeí pale,
 Ridici vélul care-ascunde corpu'ți fraged, și-ale sale
 Bogății dumnezeesci;
 Când pe gura'ți de-amor plină
 A mea buză se înclină
 Să depună dulci séruturi, să te întrebe: Mă iubesci?

*

Ah! de ce nu sîm Petrarca! pe-a mea lyr' armoniósă
Să te cânt, să sborî prin secolî surîzîndă, majestósă,

Cum trecu Laura sa!

Un moment să pot, ca dînsul

Inspirat, să fac ca plînsul

Ce mă 'neacă să atingă ne 'nțeleas' inima ta!

*

Óre pe sfîosa'mî lyră de ce mâna'mî jună tremă?

Și m'aruncă fîră veste în descuragiare-extremă?

De ce plîng și de ce cânt?

Aū doresc să am în lume

Fală, glorie și nume?

Vorbe secî, ca și cenușa ce se spulberă de vînt!

*

Dér te pot iubi, femee, necîntînd amoru'î sacru?

Sciū, cântarea'mî e plăpîndă, gloria, un simulacru

De orgoliū omenesc;

Te cânt, totuși, cîci amorul

Ce din inima'mî ia sborul

Vrea să spună lumei tóte cât de tare te iubesc.

*

Adesea, privind în ochi'ți, transportat în alte sfere,
Măsurat'am al iubirei scump abis cu dulci mistere
 Și cu patimi sufletesci;
 Căci, văzându-te, or cine
 Ar simți născând în sine
Pasiunî sfâșietóre, și ți-ar zice : "Cine esci?",

*

Cine esci? te 'ntreb eü însu'mî, cine? femee bizară ;
Ce Destin, Dumnezeire, mai sciü eü? ce sórt' amară
 Te-aruncat în calea mea?
 Esci menit' a'mî reda pace ?
 Séü amorul tēü va face
Sē simt viața aci 'n lume ce cumplită e și grea ?

II.

L'amor che mouve il sole e l'atre stelle.

Dante.

Ce dulce e amorul, când inimele 's june,
Când grațiile vecinici le împletesc cunune
 De-arzēde sērutări;
 Când sórta le zîmbesce
 Când somnul le hrăneșce
Dorințele lascive cu vise, desmierdări!

*

Voi, grupe fericite de-amanți, care femea
Ați ridicat la culme : Hermann și Dorothea,
 Tu Cloe și Daphnis
 Romeo, Julietta,
 Ce-ați înfierat cocheta;
Leandru, Hero, să vă salut fie'mi permis!

*

Pe calea aspr' a vieții în lacrimi și suspine
Trecut'ați, ânsă cerul, durerea să v'aline,
 Deschis' a séle porți;
 Și clopotul de seară
 Șoptesce cu amară
Aducere aminte : 'Rugați pentru cei morți!'

*

Și cine-a vóstre plânsuri, a vóstre infortune,
A vóstre lupte 'n lume cu-a dorului furtune
 Citit'a și n'a plâns?
 Și câți cu chine-amare
 Găsit'aũ consolare
Cu-a vóstră amintire, ce 'n inimă aũ strâns?

*

De câte ori în nópte, tăcut, în dulci extase,
Am repetat acele divine, magici frase
 Ce populi admir ;
 Și dusă 'n sfere-oculte,
 Inima'mî ca s'asculte
Părea că se 'nfióră pe Goethe și Shakespeare!

*

Și 'n tresărirî plăcute sorbiam a lor accente,
Mă 'nduioșam citindu'î, plângeam, vërsam torente
 De lacrimi de dor ;
 Și inima'mî bolnavă,
 La șópta-le suavă,
Părea că re'nviază în farmece de-ainor!

Bucurescî, 1875.

UNEI COCHETE

Finittis animum reddere amoribus.

Horatii.

 Nu te crezi încă frumoasă, Lino, și mai ai speranță
In pustiul de iubit!
Nu vezi că ți-a albit părul, c'ai ajuns o cotoroanță,
Că obrazu'ți s'a 'ncrețit?

*

Scóte roșul, sulimanul, dinți falși ce'ți joc în gură,
Și cu mincinosul coc,
Și te uită în oglindă: ce pocită căzătură!
Curat bătae de joc!

*

Când vęd lucind diamante ș'alte petre nestimate
Pe bietu'ți sin lăbărțat,
Par'cō vęd, zēū, felinare pentru pază atărnat
Pe vr'un zid derăpănat.

Bucuresci, 1874.

POETUL MURIND

... Mais de la mort la main lourde et muette
Vient de toucher la corde ; elle brise et jette
Un son plaintif et sourd dans le vague des airs.

Lamartine.

Inclină-te-a mea frunte sub négra presimțire
Ce tînărul meū suflet sfâșie necurmat ;
Inclină-te, cōcī ora vestind a mea peire
Se-apropie, sosescē ; ascultă : a sunat.

*

Când foile pâlite de-a vîntului rigōre
De viscole purtate, cădea-vor pe pămînt,
Din lume ia'ți adio, ér muma'ți iubitōre
Și tatăl și amicii gătească'ți un mormînt'

*

Căderea astor frunze, vai! mórtea 'mí prevestesce,
Şi candela vieţi se stinge 'n peptul meü;
A mea junie tristă din zi în zi pălesce,
Şi vânturile tómnai mă fac să sufer greü.

*

Cu tóte că sîm ténér, cât am trăit în lume
Din trista cupă-a vieţi sorbiî numai venin!
Necunoscut în lacrimi trecui, şi al meü nume
Uitat, n'o să descepte în pepturi un suspin.

*

Cum trestia se frînge când suflă vântul serei,
Cum crinul se usucă şi cade la pămént
Tot ast-fel îmi plec capul sub crivéşul dureri.
Posomorît e cerul şi jalnic al meü cânt.

*

Pre bolta azurie, când licşresc miş stele,
Nu aţi zărit adesea o stea alunecând?
Tot ast-fel mă voiü duce din chaosul de rele
In care fõră preget ne învêrtim luptând.

*

Mă duc, și zic adio la locurile 'n care,
Copil fiind, gustat'am plăceri ce nasc și per;
Memoria'mî sermana zăcea-va în uitare.
Vă las și fericirea eă sbor s'o cat în cer!

București, 9 Decembre 1874.

LA MITROPOLIE

Un liberal :

Parlamentul nostru 'mî place ;
El trăesce înțelept :
Drépta e vecînic stîngace,
Și stînga se ține drept.

Un conservator :

Camera noastră nu'mî place ;
Căci ea nu e înțeleptă :
Drépta e ades stîngace,
Stînga nici o dată dréptă.

RUINE CLASICE

(Imitație)

Câmpii arcadiene, bogate și frumoase,
O dată-acoperite cu turme numeroase,
Cu arbori, cu vâlcele și flori, eu v'am văzut,
Și lacrimi de jale din ochiu'mi au căzut.
Pe lunca azi pustie, de focuri înegrită,
O lungă suferință adânc e 'ntipărită.
Și îmi ziceam : Vai! unde sunt veselile maluri
Isbite în cadență de spumegóse valuri?
Și unde sunt acele plăcute dumbrăvióre
Cu iarbă însmăltată și paseri cântătoare?
Periră, s'au dus tóte, lăsând în urma lor
Un doliu ce desceaptă un nemângâiat dor.

Tăcere! — aud un sgomot!... Un flaut amoros
 Iși va modula pôte suspinu'î dureros.

O voi păstorî arcadici, luați-vă ér lyra,
 Cântați nascerea lumei, Deucalion și Pyrrha.

Priviți cum totul tace, ce limpede azur!
 Și tu zefir înceată din linul tēu murmur.
 Tot pare cō ascéptă să 'ncepēți a cânta;
 Al lyrei vōstre sunet pe vânturi va sbura!

.....

Va! totul ânsă tace. Tăcerea 'ngrozitoare
 Care domnesce 'n aste câmpit neroditoare,
 Nimic nu o 'ntrepuce; și totul este mut.
 Robia cum se simte pe unde a trecut!
 Ea sapă, rōde, stinge din om or-ce talent,
 Din inimă'î distruge frumosul sentiment.
 Popóre mici luați séna : E lesne a cădea
 Dér greū, amar e ânsă un jug a scutura.

*

Vre-o barcă nu se vede să salte printre valuri;
 Din scorbura de rîpe, din vârful ăstor dealuri
 Sărind nu mai vėd mieii blânzi și nevinovați
 Nicî cântând filomele printre măslini plecați;

Nici vacile și boi mugind. Și noaptea vine,
Dér sprintenile fete cu vase de-apă pline
Nu se vor mai întorce spre casă 'ncet cântând,
Precum și nici păstorii spre colibi fluerând.

*

Adio, triste locuri! mă duc, mă depărtez,
Vezându-vă, eă sufer, înmă pare cö visez.
Ruine părăsite din antica splendöre,
Vă las avënd în suflet tristețe și oröre,
Spre țermuri mai ferice mă 'ndrept, vă părăsesc;
De voi adesea änsă eă am se 'mă amintesc.

1874.

CÂNTEC ARAB

Șată cu păr d'aur și cu dulce față,
Inima mea ochi'ți tare mi-aū secat;
Și 'mī zic, privind cóma'ți ce-austrul resfață:
Allah în făptura'ī vr'o stea a uitat.

De mi-ai zice : 'Dute, adu'mī căprioara
Care sfiiciósă bea 'n păriul pur,
M'aș duce, chiar decă aș sci cō cu ghiara
Mē va rupe leul ce pândesce 'n jur.

De mi-ai zice : 'Dute, cōtre Meca sbóră,
Și inelu'mī pune pe sfântul mormēt,

M'aş duce, în cale chiar de-aş sci, fecióră,
Cö va fi ȳrâna'mi spulberată 'n vânt.

Dér decă mi-ai zice : *Cele ce 'ȳ cer ȳie
Sunt pentru un altul, pentru dragul meü,
In grumazu'ȳi fraged, în a mea mânie,
Infig, iataganul, jur pe Dumnezeu!

Constantinopole, 1883.

LEGEA NATUREI

(După Millevoye)

 În astă pădure, Liza geaba 'mî jură
Că numai pe mine vecinic va iubi :
Scumpă fericire! dulcea'Ńi impostură
Nu e de cât visul unei scurte zi.
Și precum schimbărei totul în natură
E supus, tot ast-fel, amorul sburând,
Ramurale 'n crânguri vor schimba verdură,
Și Liza iubitu'Ńi va schimba 'n curând.

Paris, 1875.

IUBESC

Iubesc singurătatea și bórea dimineți,
Și munți cu 'nalte piscuri, abisul fioros,
Cântatul ciocârliei, privesiștea verdeți,
Cărarea 'ncolăcită din codru 'ntunecos.

*

Imi place négra nópte ce ochiul obosesce,
Imi place plóia rece, când murmură curgênd;
Iubesc furtuna, gróznic când fulgerul lucesce,
Și tunetul sêlbatec prin vale lung urlând.

*

Imi place vijelia, când nori sê despiciă,
Când candela se stinge l'al vântului suflat,
Și valurile mări ce barca 'n sus ridică,
Și víjiitul frunzei cu aprig șuerat.

*

Respect pe buna mamă ce fiul său hrănesce,
Și fiul care plécă genunchi 'nainte a sea ;
De câte ori, când fruntea'mi de griji se încreșese,
Nu caut mângăere pe sîn la maica mea!

*

Imi place adevărul, virtutea femească,
Iubesc dreptatea, care din lume a sburat,
Candórea fecioréscă, onórea bărbătéscă,
Și micul prunc ce dórme de mamă legănat.

*

Iubesc bărbați falnici ce țera apărară,
Eroi cu nume sacru, viteji nemuritori
Ce-a noastră libertate deplină o păstrară,
Și isgonind păgâni muriră 'nvingători

*

Imi place poesia și musele duióse
Când vin și la urechia'mi șoptesc încetișor ;
Imi place s'ascult nóptea oftățile-amoróse
Ce scot din pepturi barzii inflăcărati de dor.

*

Iubesc bălăia lună ce se resfrânge 'n mare,
Și veselile paseri ce dulce ciripesc,
Pe sînul de femei să pun o sêrutare,
Și s'o aud pe peptu'mi zicêndu'mi: "Te iubesc!",

*

Dér, mai pre sus de tôte, iubesc frumoșa'mi țeră:
O dulce Românie, pe tera'ți voiî să mor!
Êr pe împilătorii ce perderea'ți prepară,
Trăsnescă'i de sus cerul cu foc prăpăditor!

Bucuresci, 1874.

AMORUL CURTEZANEI

*Digne puer mellore flamma.
Horatiu.*

Pe o sofa luxosă o dulce fată stă;
Pe fața ei fericea cu vii culori e scrisă,
O ușe se deschise, un june 'naintă,
Timid, ne'ndemânatec, dér cu privire-aprinsă.

*

Cu inima în flacări, cu pași tremurători,
Se-apropie de dânsa. Ii jură c'o iubescce,
Că'i cel mai cu credință dintre admiratori,
Că dorul al său suflet din zi în zi topesce.

*

Și ea ascult'a-lene, surîde grațios,
Contemplă acest tînăr ce sta la ei picioare
Privind cu înfocare la păru'î undulos,
La sînu'î alb ca crinul, la gura'î, mică flóre;

*

Și blând așa'î vorbesce; "O tînăr svăpăiat,
Tu trebui să scii bine amorul meu cât ține;
Ele pere ca și norul din cerul azurat;
Te voiî uita ca mâne; uită și tu de mine!,"

*

Êr junele trist capul aplécă spre pămênt.
Curând ênsé 'l ridică, și zice: "Ei! dér fie!
Cõci cine scie mâne voiî fi póte 'n mormênt.
La micile'îl picioare inima'mî prostern ție!"

*

O zi amoru'î gingaș cõ ține tu ai zis?
O zi! dér e un secol pentru acela care
Va sci sê te iubéscă, demon... din Paradis!,
Și vocea lui se stinse sub caldă sêrutare.

Bucuresci, 1873.

T Ó M N A

Umbrăvióră răcorósă
Și frumósă
De ce frunza'ți a pălit ?
De ce pasérea ce cântă
Nu mă 'ncântă ?
De ce umbra'ți s'a rărit ?

*

Unde'ți-e érba 'nsmăltată,
Parfumată ?
Und'ți-e aerul curat ?
Unde 's frunzele voióse
Și umbróse ?
De ce flórea te-a lăsat ?

*

De ce ulmul greū suspină
Pe colină,
Plecând fruntea spre pământ?
De ce roza se 'ngrozesce,
Când mugesce
Cu urgie-aprigul vânt ?

*

Turturica pe colină
Greū suspină,
Și 'n curênd va amuți ;
Er pe biata rîndunică
Mititică
Frigul o va isgoni.

*

Totu' trist și plînge 'n vale,
Și pe cale
Călătorul trece mut.
Rîul murmurând lin geme,
Căci se teme
Că 'n curênd va fi tăcut.

*

Totul tremură, prevede
 Că 'n livede
Zefiri nu vor mai șopti;
Și pârîul c'unde crește
 O să 'nghiețe,
Frunzele vor vesteji.

*

 Totul va fi în tăcere
 Și durere;
In curînd tot va peri.
Crivățul va da 'n răzore
 Cu ninsóre;
Erna totul va cosi.

*

 Tómna trece, érna vine
 Și 'n suspine
Vei de gheață va svârli.
Dér speranță! coci va trece
 Timpul rece,
Primă-véra va veni.

*

Filomela în pădure
Cu murmure
Amoroase va cânta;
In dumbravă unda lină,
De-amor plină,
Pe amanți va legăna;

*

Pe câmpie micșunele
Și zorele,
Muguri, flori vor încolți;
Fluturași din flóre 'n flóre
Aă se sbóre,
Totul se va 'nveseli!

Brăila, 1873.

B L E S T E M E

Nunc ego mitibus
Mutare quaero tristia.

Horatii.

 ntr'o sală aurită
 Ce de voci tuna,
 Têner cu fruntea pălită
 Ast-fel cuvânta :

*

*Azi sîm plin de veselie,
 Imî vine sê joc.
 Dați'mî cupa cu-ambrosie
 Sê sting al meû foc.

*

S'o golesc într'o clipire
Imbătat de-amor,
Și uitând tot, în uimire
Cătore cer se sbor!

*

Ca se uit deșertăciunea
Unui traiu amar,
Și trădarea, moliciunea,
Umpleți ăst pahar!

*

Frați iubiți, care ca mine
Suspinați cu dor,
Goliți cupe de vin pline,
Și uitați și-amor,

*

Și ilasi și dorințe
Spulberate 'n vânt,
Și speranță și credințe
După-acest pământ.

*

Tot în lume e durere
Totul este van,
Uitați tot, și cu plăcere
Sórbeți din borcan!

*

Vedeți cei de la putere
Lumea asuprind,
Țintind numai la avere,
Onórea lovind!

*

Nesciind ce e dreptatea
Și țér' a iubi,
Rízênd chiar de libertate,
Vrênd a o strivi!

*

Fii vitrigi fôr' rușine
La streinî își vînd
Țéra! sângele din vine,
Aurul păstrând!

*

Vai! oróre!... Mama négă
Fiul ce-a născut
Tata 'l lasă și alérgă
După-un vis plăcut.

*

E de plâns societatea
In care trăim,
E de plâns și Libertatea
Ce atât iubim;

*

Dér destul fără curmare
Pên' acum plânseiū;
Ah! destule zile-amare
Suspînând duseiū;

*

Azi eū caut consolare
In cupa cu vin!
Beți amici fără 'ncetare,
Uitați or ce chin!

Bucurescī, 1873.

DÓMNEI Z. U.

 n ochii tîi albastri mî uit, și mi se pare
Că cerul eîu privesc,
Și inima'mî se strînge de dor, fîră'ncetare,
Căci mult eîu te iubesc.

*

Eîu te iubesc femeie cît muma își iubesc
Copilu'î rîsfățat,
Cât orbul, ce lumina de cît ori-ce doresce,
O chiamă ne'ncetat;

*

Cât sclavul ce în feare imploră libertate
Din jugul fioros,
Și cît iubesc lyra'î cu cîrde înfocate
Poetul amoroș!

Baltu-Albă, 1874.

EPIGRAMA

(După J. B. Rousseau).

a, lumea mi se pare o piesă caraghioasă
 În care toți se jõe marî rolurî se căsnesc.
 Colo pe scena 'naltă, în haină prea luxosă,
 Prelați, regi și ministri, cu toți strălucesc.
 Er pentru noi, poporul, nenumărate glöte,
 Sunt destinate stalurî pe care le plătim.
 Ni se arunc în față desprețurile töte
 De ziși marî ai lumei, și noi le suferim.
 Din fundul unde suntem, cum e represintată
 Sëu rëu, sëu bine piesa, cu toți ascultăm.
 Dër decă nu ne place cum e de tonți jucată,
 Pe bani ce plătirăm putem së fluerăm.

Bucuresci, 1874.

SCRISÓRE DE DRAGOSTE

*Ille tu semper eris nostrae gratissima vitae.
Propertiu.*

Când pasărea cântă,
Cântă cu amor,
Când barca se-avântă
Pe valul ușor;

*

Când fânul parfumă
Câmpul aurit,
Când mândruța 'n glumă
Fuge c'un iubit;

*

Când a sêle chine
Sêracul uitând,
Scóte doine line
Din buciumul blând;

*

Când totul se pare
Bucurii ceresci,
Eă plâng cu 'ntristare;
De ce?—Tu'mi lipsesc!

*

Aici sum la mine,
In patria mea,
Dér tóte 'mi par pline
De absența tea.

*

Rude, amicia,
Țera'mi ce iubesc
Nu'mi daă veselia:
La tine gândesc.

*

Dulcele t u nume
De farmec e plin:
Fără tine 'n lume
Totul mi-e strein.

*

In a mea ardóre,
Aş vrea ca să fi 
In ast  scrisóre
P n  ce să vi !

Perişor, 1879.

VEGHE

Quid sit futurum cras, fuge quaerere.

Horatius.

 ntristarea'mi mereu cresce,
Două ore a sunat,
Lampa 'ncet, încet pâlesce :
Oliul s'a consumat.

*

Când e ânsă se se stingă,
Zise : *Unde te gândești ?
Veghierî nu pot se te 'nvingă ;
Dute se te odihnesci !

*

Ce tot țiî fruntea plecată,
Absorbit în reverii ?
Mintea 'ți e înspăimântată
De a lumii mișelii?

*

Lasă'î să se tot sfâșie
Aastă gintă de Atrizî !
Pentru a lor ticăloșie
Al tău corp vrei să ucizi ?

*

Dormi în pace, dormi, o june,
Până ce mai poți dormi ;
Sub a spinilor cunune
In scurt fruntea'ți s'o păli.

*

Și atunci în van vei cere
Somnul ce azi ai perdut,
Ca să 'ți curme-a ta durere
Să 'ți dea pacea din trecut.,

*

Zicënd ast-fel ea se stinse ;
Intunericul domni.
Oboséla mă coprinse.....
Incepuiü a aromi.

Bucurescï, 1873.

UNUI COPIL

*Cet âge est sans pitié.
La Fontaine.*

 Ţugi copile! Lasă 'n pace
Bietul fluturaş;
Ce voesci cu el a face
Vesel ângeraş?

*

Vrei să'i rupi din aripioare,
Séu vre un picior?
Dér atunci n'o să maş sbóre
Fluturul uşor.

*

A lui aripi lucitoare
Nu vei mai vedea
Fălfăind din flóre 'n flóre,
Vioiü ca o stea.

*

Ca și tine el e june,
Sprinten, ușurel,
Nu se teme de furtune,
N'are griji de fel.

*

Precum nici tu, o copile,
Acum nu gândesci
Cö albit de-amare zile
O să 'mbătrânesci.

*

Fie'ți milă, cruțã'l, lasă
Să sbóre mereü,
Cöci așa (ție ce'ți pasă ?)
A vrut Dumnezeuü.

*

Póte va sbura spre sóre
Fapta'ți lăudând,
Ș'al tēu nume cu fervóre
Bine-cuvântând.

*

Cel ce cruță, séu respectă,
Este creator :
Azi poți face o insectă,
Ți-e așa ușor!

Bucur esci, 1875.

CÂNTECUL CIOBANULUI

(După Goethe)

Colo sus pe piscul verde
Mă așez ades,
Și visând ochiu'mî se perde
Peste mândrul șes.
Oile spre érba móle
Se îndrept sárind,
Ér eú l'a munteluí póle
M'aflu, nici gândind.
Un miros de floricele
Codru'n îmbálsăma;
După ce-am cules din ele,
Nu sciú cuí le da.

Sub un arbor des și mare
De furtună fug ;
Plóia, vântul, cu turbare
Pe câmpie mug.
Nici o pörtă l'al meü nume
Vai! nu s'a deschis!....
Totu! în acéstă lume
Nu e de cât vis.

Paris, 1876.

OBRASNICIE

Când, séra, în tăcere contemlu 'n nemișcare
 Făptura ta, femee, de-amor mă simt perdut;
 Imi pare cõ în brațe te țin, și-a ta suflare
 O simt... dér ce amară e cruda desceptare!
 Coșițele'ți de aur dă'mi voe să sêrut.

*

Când ochi'ți mari spre mine cu nepăsare cată
 Simt inima'mi se strânge, pălesc, rămân tăcut;
 Privesc, și cu 'ntristare mă 'ntreb decă vre-o dată
 Iubimă-vei, femee cu inima curată,
 Și ochii tăi albastri lăsa-vei să sêrut.

*

Când rumena'ți figură ved, inimă'mi palpită,
Și totuși doru'mi năbuș, el ți-e necunoscut.
Atunci mi se-aprind poște ce mă pun în ispită,
Și în delir îmi vine să'ți zic: „A mea iubită,
Obraji tăi în flacări dă'mi voe să sêrut!„

*

Ah! să'i sêrut! și 'n urmă să'ți spun o sêrutare
Ce mult întineresce un suflet abătut;
Să'ți spun amoru'mi, crudo, și-apoi plin de 'nfocare
Să'ți cer cu îndrăsneală o grație mai mare,
Ca buzele'ți rosalbe șe lași să le sêrut!

Bucurescă, 1875.

DECEPTIUNI

(Din Carnetul unui sceptic).

Vanitas vanitatum!

menire strâmbă, slută,
Când cu valu'ți tot luptând,
Barca vieți'mi abătută
Voiu salva-o, aruncând

*

Ancora pe țerm ferice?
Spune, când o să se-ardice
După sufletu'mi cernit
Vălul des de-amărăciune,
Dubiū și deșertăciune
Ce'l acopere cumplit?

*

Vanitate! Vanitate!
Ecă tot ce pot să zic
Când vorbiți de-eternitate
Și de omul de nimic.

*

Tiranie-egalitate,
Avuție.... vanitate!
Tóte sunt deșertăciuni.
Amor, studiū, mărire;
Glorie și fericire,
Tóte nu's de cât minciuni!

*

Nulitățile 'ngâmfate
In palaturi strălucesc,
Pe când talente uitate
In miserie clocesc.

*

Scepticismu 'ncet se 'ntinde,
Lumea 'ntreagă o coprinde,
Focul sacru 'n pept e stins.
Cum vreți dér a mea junie
S'o petrec în veselie?
Nu, sîm trist, și zic convins:

*

Totul piere, tot dispare
Ca parfumul seri 'n vânt,
Lăsând doliu și 'ntristare,
Și o mână de pământ.

*

Tóte sunt deșerte, vane,
Fiind-că toate sunt umane,
Prin urmare tot minciuni:
Amor, cult, egalitate,
Fericire,— Vanitate!
Tóte sunt deșertăciuni!

București, 1874.

PE L A C

Ut mihi sunt toties maxima vota mori.

Ovidiu.

Pe unda călătore ce vântul încreșese,
Când roua erva môle pe șermuri răcoresce,
Cu dânsa lin pluteam:
Ușurea noastră barcă aluneca a lene;
Din ochi ei albastri, umbriți de negre gene,
Priviri de-amor sorbeam!

*

Superba'i cómă de-aur, de vânturi resfirată,
Se 'mprăștia pe sinu'i; ér mâna'i sîdefată
Printr'ânsa rătăcea.
Bălaia lună plină brâsda bolt'azurie,
Și 'n lacul fôră valuri figura'i argintie
Voiósă 'și oglindea.

*

O nópte! care 'n peptu'mi săpași dulce-amintire
Tu spune ce frumósă era! A mea privire

O admira 'n extas.

Momente fõră seamăn, ilusiuni perdate,

Când buzele 'mi setóse alunecău tăcute

Pe rumenu'i obras;

*

În inima'mi lăsat'ați etern al vostru nume.

Și ce'mi păsa de viață, de viitor, de lume?

Strângeam talia sa

Și inima'mi, lipită de sînu'i, cu 'nlocare

Îi murmura amorul cu magică 'mbătare

Ce peptu'mi sîbuciuma,

*

„Eü te iubesc, femeie!“ șopteam; ér Ea, plecată

Pe umeru'mi, tremândă, cu buza 'nflăcărată :

„Ah! zi'mi al tēu amor!“

Cosițele'i ca spicul îi undulaü pe spate....

O Dómnne! în acele momente neuitate

Ce n'ai făcut sē mor?...

Baltu-Albă, 1875.

REAMINTIRE

Te spectem, suprema mihi quum venerit hora,
Te tequeam moriens deficiente manu.

Tibullu.

'am uitat acea duiósă și poetică privire
Ce din ochiu'ți a sburat
Ș'a răpit a mea simțire :
Dér tu, ânger fõră sémân, svânturata'mi suvenire
Spune'mi ore ai uitat ?

*

N'am uitat cu mâna'mi tainic câtând mâna'ți sficiósă
Cum strîngându-o 'ți-am jurat
O unire credinciósă
Ș'un amor pe-atât de mare pre cât tu esci de frumósă :
Dulce fată, ai uitat ?

*

N'am uitat cum sub urechia'mi bătea inima'ți pripită,
Când eui visam transportat :
Tu, fee neprihănită,
Aste gingașe momente de iubire nesfârșită
S'a putut să fi uitat?

*

N'am uitat setoșami buză după buza'ți stacojie
Cum în primu'ți sêrutat
Sorbi dulcea poesie
Și amorul cel mai sacru, credincios pentru vecie
Dér tu ore l'ai uirat?

*

N'am uitat, și vai! sîm singur cu durerele'mi profunde :
Din Apusul depărtat
Nici o voce nu 'mi respunde.
La amoru'mi sincer spune'mi inima'ți de corespunde
Femea, sêu m'ai uitat?

STRIGOIUL

(Legendă suediană)

Cu bunică-sa, Christina a pus aur și parale
In cosciugu 'n care sərbăd zace mirele'î lungit :
Și Christina, sărăcuța, se bocescse rău cu jale.

*

Dér, spre nópte, el la ușă bate 'ncet: "Mândra mea fată,
Scólă și trage veriga; eü süm, mirele'î iubit :
Vin, logodnica mea dragă; crapă pórta încuiată.,

*

Iute s'a sculat fetica, și'î deschide söră frică.
Pe o ladă aurită îl așeză binișor,
Și piciórele îi scaldă cu vin într'o copăică.

*

Apoi s'aũ culcat. Dér somnul fuge: ei își tot spun glume,
Și nu dorm. Ansé cocoșul écě țipă surzitor;
S'a 'mplinit de șagă; morți nu pot sta mai mult în lume.

*

Atunci copila se scólă, 'ncalță miclele'i picióre
Și se ține după dragu'i pêne 'n codrul blestemat.
Când, de cimitir aprópe, el ca naiba stă să sbóre.

*

*Vezi tu, dragă, prin nori negri luna cum încet dispare?
Ast-fel, négă rea, va piere al tēũ mire fermecat!,
Er ea, stând pe pétra gropei: "Ascept mórtea ca scăpare.,

*

Vocea lui însé, țērâna străbătând, zise duiósă:
*Fugi acasă, fugi, Christino; cõci pe tristul meũ mormânt,
Când din ochi tēi cei negri cade-o lacrimă rouósă,

*

Numai sânge negru curge în cosciugu'mi de peire:
Dér când inima'ți suride, o simt pe aripi de vânt,
Și de trandafiri se umple grópa dulcelui tēũ mire!,

Paris, 1879.

L I A

Nulla diu femina pondus habet.

Propertius.

Ţio, 'mî cerî sê cânt amorul
Pe sfîos'amî lyră,
Patimă ce visătorul
Poet îl inspiră:
Ansê cât timp l'am cântat,
Peptul mi-a secat.

*

Pe-al tîu sîn, plăpândă flóre,
Am dormit, femee,
Şi-a mea inim'arzătoare
Te credea o fee.
Azi ilusia-a perit
Ca vis fericit!

*

Ziceam florilor frumoșe
Și mirositoare
Buzelor tēle setoșe
Să dea sērutare :
Azi flórea s'a vestejit,
Tu m'ai părăsit.

*

Nu te blestem, esci femee
Lesne crezătoare,
Te-aprinzi la ori-ce scântee
De falsă amóre.
Tóte ca tine-aū uitat
Primul sērutat.

*

Lucreția altă dată
Avu tristă sórtă;
Ea 'și spală acéstă pată ;
Fu găsită mórtă.
Ce prostie ! căți bărbați
Azi sunt cornorați !

*

Azi femea se mândresce
 Cu multe conquiste.
Când unul o părăsesce,
 Duce zile triste?
Ași; nu; altu 'n locu' i ia,
 Și mereu așa!

*

Fii ferice, scumpă Lio,
 Căci ești încă jună;
Eu te las, îți zic adio,
 Reușită bună!
Ans'amantul ce-ai luat
 Er va fi schimbat.

București, 1874.

C O P I I

Virginité du cœur, hélas ! sitôt ravie,
Th. Gautier.

Copil fraged ca o flóre,
 Cu pěr creț și aurii,
 Cu ochiu viũ,
 Ce sglobiũ te jocĩ la sóre
 Ca un fluturul ușor
 In amor!

*

Când pe leasa înverzitã
 Sprinten te rostogolesti,
 Când grãesci
 Biata muma ta palpitã,
 Urmãrindu te 'n extas
 Pas cu pas.

*

Câtă nevinovăție
Pe mica'l frunte de crin!
 Ce gând lin!
Ce vioiu se înlădie!
Ochiu'î întrece 'n azur
 Cerul pur.

*

Când surîsul înflorește
A sa buză de rubin,
 O destin,
Fația'îi chiar se 'nvesește!
Rîsu'î cōtre creator
 Iși ia sbor.

*

Ce-a lăsat cerul mai dulce,
De cât viul copilaș
 Mai gingaș?
Chipu'î rumen, blând, aduce
Cu acei mici ângerași
 Drăgălași

*

Pe care pe pânza vie
Nemurirei Raphael
Din penel
Îi svârli cu măestrie,
Dulci figurî care 'ntre miî
Ne par viî!

*

Fără grijă rătăcesce,
Semănând prin văi, câmpii,
Bucuriî;
Și în urmă'i flórea cresce,
Salciele 'l chem cu dor
La isvor.

*

Zefiriî sbor să sêrute
Fruntea, gâtul său nacrat,
Parfumat;
Tóte zînele plăcute
Desmierdându'l însoțesc
Și'l iubesc.

*

Ast cortegiū de prima-vară
Saltă ca un câmpean chor

De amor;

Er' din sfera'i solitară

Sórele sbórá la joc.

Plin de foc

*

Veselesce-te copile,

Cântă-alérgă, rizi, odor

Trecător;

Cóci mult scurte 's aste zile,

Și destul vei fi plângënd

In curând!

Paris, 1875.

D O L I U

Aveam o dată o stea duiosă
Care, cu raza ei amorosă,
Mângâia peptu'mi de dor încins;
Un nor întinse vël de 'ntristare:
De-atunci plâng nóptea fõră'ncetare
Steluța'mi dulce care s'a stins.

Aveam o dată zorea plăpândă,
Care, din cupa'i, cu bóre blândă,
Inima'mi jună îmbălsăma;
Séră prelungă repede vine;
Se 'nchise biata zorea 'n suspine,
Peri și bórea de-amor ce'mi da.

Iubiam viers galeș de păserică,
Care cu glasu'î de bun'amică
Zilele 'mî triste însenina;
Concertul gingaș tăcu d'o dată;
Cu cea din urmă notă cântată
Sbură fericea din casa mea.

Fatalitatea mă urmăresce ;
Crudă'î și lumea ce prigonesce
Poetul pacinic și-al lui amor ;
In darn cat steaua prin cęta dėsă,
In van cer flórea de zori alėsă,
In zadar cântul ascept cu dor ;

Bolta ceréscă e 'ntunecósă,
'Nóptea purcede calea'î umbrósă
Ca și restriștea ce m'a pălit ;
Pasėrea dulce nu mai mă 'ncântă :
Se stinse 'n peptu'mî credința sântă ;
Ast-fel se duse tot ce-am iubit.

Bruxelles, 26 Iuliü 1880.

CONTRA RĂȘBOIULUI

(Din *le Pape* de V. Hugo).

Les rêves d'inviolabilité de la vie humaine, d'abolition de la guerre, d'arbitrage entre les peuples et de paix universelle, sont traversés par de vagues flambements d'épées. 1)

V. Hugo.

O! i-e frică: simt în juru'mî o gróznică suflare.
 Vai! omul e săgeată! o ceruri! omu'î ținta.

Dér care'î brațul barbar ce tinde arcul strașnic?

De ce în aste locuri se măcelesc barbați?

Cum! popul contra popul? Ființe svînturate!

(Cõtre glótã)

Cu ce drept stați în mână cu armele vrășmașe?

Ce căutați? ce cereți? De ce atâtea steaguri?

1). Ecă răspunsul ce am găsit în însuși V. Hugo (*Mes fils*) la elocintele, dérã zadarnicele declamări dezvoltate în poesia ce am căutat să traduc.

Ce vor aceste tunuri? ómeni, ce zăresc numai
In marea 'nvălmășială a trâmbițelor triste,
Puternici ca și lei, zadarnici ca și musca.
Și pentru a cui poftă vërșați un sânge nobil?
Aveți un drept, un singur, acel de-a vă iubi.
Domnul vă poruncesce să trăiți împreună.
Sub buna 'i lege, cerul ascunde-o détorie
Severă; ca și plopul, stejarul, ulmul, prunul,
V'a zis să creșteți pacinic, să vă 'nmulțiți în lume.
Iubiți vă: Palatul să dea pace Colibei.
O regi, de-o parte, de-alta, nu vedeți de cât țérinț
Și riuri, cetăți falnici, pământuri de 'mpărțială,
Și drepturi mincinoase de lupi ce se sfășie,
Și tronuri, unul p'altul rămnindu se — vedenii! —
Și glorie; — de-o parte și de-alta eă vęd mume,
Vęd inimă desperate în pepturi suferinde,
Vęd brasdele perdute, vęd pajistele arse,
Lumina zilei stinsă din ochi setoși de dēnsa,
Și umbră, doliu jalnic, și vieța nimicită;
Vęd Mórtea care jócă la sortii niște popóre.
Și cine sunteți, ómeni ce ascultați cuvēntu'mi?
Cum! sunteți vastul număr, puterea fórá stavili,
Cum! sunteți rădăcina, precum și trunchiul, scórța
Și fructul și frunzișul din Pomul omenirei;

Desertul și nisipul, pământul și cu marea
Tot e al vostru, 'n dreapta în stânga, stăpâni sunteți ;
Dacă voiți spre ceruri să v'avântați cu sborul,
Cu aripi ideale strebateți infinitul ;
Puteți iubi, cu mintea crea și da lumina ;
Și vânturile serei și stelele vă 'ndemnă :
Sburați ca vântul ager, luciți ca stéua mândră.
Cum! sunteți muritorul artist ce face totul,
Cum! sunteți uriașul puternic: — Omenirea !
Și 'ntro ciocnire orbă de lănci și săbii mergeți ?
Titan! robiveți vecnic pigmeilor nemernici ?

Dér e cu neputință! Vai, nu ! e adevărul!
Pentru cõ doi crai lângezi, doi spectri, doué stafii,
Doué năluci sălbateci se cert pe doué țerini,
Pentru cõ cel mai ténér și cела de erni gârbov
Vé par măreți prin ceața prostiei, când sunt totuși
Un svénturat cel june și un lipsit bătrânul ;
Pentru cõ aú un sceptru, ce 'l țin de abia în mână,
Când vițuiri și poște îi sgudue amarnic,
Pentru cõ aste doué atome se insultă,
O glóte fõră minte, o biet popor nemernic,
In ăst câmp de urgie, fõr'a sci de ce barim,
S'aude mugind gróznic a vóstră nerozie !

Popor, ești o păpușă condusă de buni meșteri!
 În mână vi se pune o lance ascuțită,
 Și totuși nu cunoșteți pe cel ce veți străpunge
 Ucide-veți voi ôre ? sêu veți fi voi victima ?
 Nu știți. Dér mâne Mórtea, cu cósai fiorósă,
 În umbră vè va 'mpinge ca oile în staul,
 Și fôr'a putea spune de ce vedeți mormântul.
 E scris, nu 'ncepe vorbă ; de ôre ce un rege
 Un țar, sêu vre o țestă cu coif sêu cu corónă
 Decretă (fățaria fôr'a vedea în juru'i),
 Tot pe furiș, întocmai ca și banditul gróznic,
 Nimic nu vè opresce ; e scris : toba sè bată ;
 Curând sè dăm năvală ; dați iuruș printre sementi,
 Ciocniți-vè amarnic în sânge și 'ntuneric !
 Sè fie orbul pentru, cõcî surdul a zis contra !
 Muriți pentru despoții care nu sunt alături
 Și pentru ei, pãgânit, ați pãrăsit soție ;
 Voi tineri, voi puternici, cu tóte a lor lacrimi.
 Ați suferit gendarmi ca câni sè vè împingă
 În tristele casarme cu ghionturi, baionete.
 Voi Prusiani, fiți gata, Austriaci, nainte !
 Ici șlaga, colo cnutul. Astea sunt fală, lauri ?
 Cu biciu și cu ciomege la glorie v'aruncă !
 Inepta-vè putere o dați la gâzi voștri,

Precum mai multe zero servesc a mării cifra,
Sburați, loviți, dați mórtea, muriți, o dobitóce!
Și în réstimpu-acestor încruntátóre lupte
Stápâni voștri cântă și beaú, mánâncă veselí,
Și ghiftuiți de crime, măcelurí, nu le pasă.
Veți putezi prin erburí ca și spurcate hoiturí,
Sub sórele în flacărí, sub cerul ce se miră,
Lásând în urma vóstră părinți bătrâní și gárboví,
Și 'n leagáne, ca 'n cuiburí cu ciripírí voióse,
Mici copilași cu chipurí de ângerí, — o durere!
Ei bine, nu! m'oiú pune între voi și mormîntul!
Nu! tremurați, sum Papa! vė opresc, főră seamă
Sė vė ucideți, monstri, — o scumpi mei copii!
Frați sunteți, deci în brațe luați-vė ca frați!
Cum! în aceste câmpurí funebre, voiți ast-fel
Sė re'nviați pe cruzi Leviathan și Python?
Umanitate! ómeni! vė 'nchipuiți voi óre
Pe arborí în pădure luptându se 'ntre dânșii?
Ei, calma odinioră, cu furie acuma
S'ar svârcoli, teribili ca smei din poveste,
Cu miele lor brațe, și imitând furtuna,
Ar sbuciuma, ar rupe, ar asvėrli în aer
Și cuiburí, vai! și pásėrí, în lupta de crăci órbă!
Ei bine sunteți astă înfricoșată besnă,

Neant, sub vântul aprig ce suflă nu sciū d'unde.
Vă măguliți cu négra și trista vanitate:
Invingători! voi sunteți învinși, când visați fală,
Sunteți învinși de regii ce vă pun pe spinare
A lor calabalâcuri : mărirea și neantul !
Și după voi se ține a lor umbră 'n tot locul ;
Voi târați cu piciorul greu lanț, ca și la ocnă.
Trufia 'i temnicerul ce vecinic vă păzesce ;
Și la picior rușinea : e órba lor mărire.
Scăpați-vă o dată, sdrobiți aceste lanțuri.
Patru pereți vă 'ncinge : eșiți din ei, abateți
Mânia, ignoranța, trufia și minciuna
O ómeni vă 'nțelegeți ! Trăiți, destule lupte.
Câmpia nu mai fie de sânge mohorâtă ;
Voi sunteți inocența neghióbă, înhămată
La rele, și-ale vóstre folositoare brațe
Pătate sunt de crime ; ér eū sum un apostol,
Și vă rog, lei și tigri, să deveniți ér ómeni.
E vreme să dăm pace pământul să 'ncolțescă
Și florile frumoșe și grânele de aur
Și pómele și vița în linisce să crească.
E timp ca și azurul să lumineze alte
Priveliști, nu tot ura ; coci zorile-aū surisuri
Și rumenă l'e fața : să fim și noi ca ele :

Să ascultăm viața și leagănul, Natura
Să nu ne jertfim lumea pentru câți-va sêlbateci.
Al vostru sânge 'i sacru, sîți dér avar de dênsul.
O nu, peste putința'! Pentru câți-va fanateci
Ciocnirile grozave de ómenî beti nu trebuî
Să mai spăimânte câmpuri de Domnul ocrotite
Cum! mumele în doliu vor plânge în colibe!
Cum! brațe desperate se vor nălța spre ceruri!
Murinzi palizi, morți, vor putrezi în grâne
Și stârvuri împuțite rostogoli-vor rîuri!
Cum! totul va fi 'n lacremi și doliu, și orfanii
Cu vêduve, bătrânii și mumele vor plânge!
Ah! luați bine sêama, o crai! a vóstre fapte,
Diu care ese-o umbră imensă, fac pe Domnul
S'asculte sfatul strașnic ce i se dă de Tunet!
Nimic nu póte 'n lume înlocui frăția.
Gândiți-vê, coci fost'ați creați spre zămislire
Și sê iubiți pe semenî, și voi le voiți mórtea?
Opriți! opriți! Frăție!

*

Tăcere! toți fugiră!
Apostolu-ânsê scie cõ nóptea îl ascultă,
Și bine face taînic vorbind singurătăței,
Coci tristele adâncuri, o Dómne, aũ nu's glóte?

Paris, 1878.

ANTITHESĂ RESBUNĂTÓRE

I.

Mână neárá și osósá,
La 'ncheieturí nodorósá,
Mână de babá soiósá;

Mână slabá și sbârcită
Și la unghii necioplítá
De tutun îngálbenítá;

Mână lungá și uscátá,
Mână de sócrá ciudatá,
Pentru veci sîi blestemátá.

Să pălescî ca ale mele
Ilusiuni tinerele
Și să te usucî ca ele.

Să te vîd cerșind prin sate
Linisce și sănătate
Pentru negrele'ți păcate.

Și atît chinu'ți să fie
Cât rău mi-ai făcut tu mie;
Și munca'ți atunci să stea
Cînd o sta durerea mea.

II.

Mână albă mlădiósă,
Mână bună și milósă,
Mână de fată frumósă;

Mână mică, grăsulie,
Tocmai cum îmi place mie,
Mână care doru'mî știe;

Mână dulce și blajină,
Fără rău și fără vină,
Rana inimi 'mi alină.

Mână cu lapte spălată,
Ori-ce mi-ai făcut o dată,
Să fii bine-cuvântată;

Und'tei pune, să 'nflorască,
Grânele pe câmp să crească,
Lumea să se 'nbogățască.

Chiar de-și vrea să dai în mine,
Mórtea dulce'i de la tine;
Și ochi'mi, când o să mor,
Să'i închizi tu binișor.

FLORI ARTIFICIALE

De tine când mă despărți,
Pe-a fericirei cale,
Un coșuleț de flori primiți,
Flori artificiale.

*

Maî mult regretul nu putu
Gândirea'ți să aprindă:
Acest dar pentru mine fu
A inimi'ți oglindă.

*

Dintr'un amor nebădăios
Care ne 'mpreunase
Puține flori fără miros
Atâta 'mî rămase.

*

Ca dênsele făptura ta
Fu rău alcătuită;
Pe din afar' culorî avea,
Dér de parfum lipsită.

*

Aşa amorul tău a fost
Strălucitor dér rece,
Vai! în al lucrurilor rost
Scris e: parfumul trece;

*

Dér flórea care s'a uscat
Păstrează amintire
Din acel suc îmbalsămat
Ca frageda'ți iubire.

*

Cóci florile sunt negreșit
Cadavre viețuite,
Ér cele ce mi-ai dăruiț.
Otrepi meșteșugite.

*

Maî bine'mî daî o viorea,
Ducându-te departe,
Cöci eü, în desperarea mea,
O păstram într'o carte.

*

Ast-fel din flórea ce-ai purtat,
In nemilósa'mî sórtă,
Aş fi sorbit nesăturat
Mirosul ei de mórtă.

Bruxelles, 1 Maiü 1882.

MOESTITIA

Te văzuî în zi de vară;
In pădurea solitară
Al tēu rîs mǎrgăritat
Incolțise veselie;
Eraî vie.

*

Te văzuî tómnă, spre nópte.
Stam răpit l'a tēle șópte;
Ochiu'ți lucea agităt,
Eraî, în nóptea brumósă,
Ce frumósă!

*

Te văzui în érna slută ;
Plângeai la vatra tăcută.
‘Domnu-am zis puteri se’ți dea :
Contra-amorului resistă.,
Erai tristă.

*

Te văzui în Maiu, virgină,
Vis perdut, blândă lumină :
Un cosciug se pironea ;
Eü plângeam lâng’a ta pórtă.
Erai mórtă.

Paris, 25 Martie 1876.

PĂRIUL

(Legendă suedeză)

Srunoasă, dăr tristă, era juna fată
Care lângă gârlă ședea cufundată
'N negre cugetări;

Apa cura lină, și ale ei picióre
Scâlda cu blândețe: părea doritóre
A'í da consolări.

De pe bolt'albastră éc'o pásërică
Ast-fel cuvintéză pe trista fetică,
För'a se sfii:
"Apa decă turburi, fată. svëpäiată,
Cerul n'o -së pótă în unda curată
A se oglindi.,

Atunci în sus fata privirea'i ridică
 Și, cu ochii 'n lacrimi, către păserică

Écē cum grăi :

*Pasēre măēstră nu sîi întristată,
 Cōci în curēnd unda, acum turburată,
 Se va limpezi.

Dér în ziua 'n care vēzuși lângă mine
 Tēnērul, ce astă-zî mă lasă 'n suspine,

De ce nu'i ai spus :

Nu turbura, june, sufletul feciōrei,
 Cōci nu mai revine cristalul onōrei
 Dupō ce s'a dus?,

B'n ll s, 31 Martie, 1882.

NOVISSIMA VERBA

Adi u to fili, tri to lyrol

Că s'a spart inima 'n pept
De dor și de durere,
Și nici cō mai pot sē aștept
De-acuma mângâere ;

Cōci din al inimei focar,
Cu băterile firi,
S'a stins și flacăra 'n altar,
S'aū spart cōrdele lyri.

Pōte cō tot cāntānd mereū
Nenorociri visate
Imi am atras pe capul meū
Pe cele-adevĕrate ;

Căci sufletu'mî e urgisit
 Mai mult de cât se póte,
Și bietul meü cap s'a lovit
 De pragurile tóte.

Ér astă-zî cõ am de cântat
 Dureri fõrã mësura,
Neputënd spune ce-a rëbdat
 Muz'a tăcut din gurã

Așa, eü sum nenorocit,
 Cobind cu rea cântare,
Și publicul nemulțumit,
 Folos nici el nu are.

Mai bine s'o las la pustiü
 Duiósa mea jelire:
Durerea, uitând cõ sum viü,
 M'o slăbi din iubire

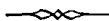
Tu d r, în care-at t crezu ,
Adio Poesie ;
De-acuma l ra'm  pun în cu ,
C ci c ntur  nu mai scie.

O c rde care nu mai sun',
C rde-ale vie i mele,
V'a i spart, v  zic d r rămas bun,
Iubite versurile !

Br ila, 6 Noembrie 1884.

TABLA DE MATERII

	<u>Pagina</u>
Părintelui meu	7
Steaua României	15
Verissima. Adio domnişoarei Elena***	19
Nóptea de Maiu. (Din A. de Musset)	23
Răspuns	32
Stafetă. (După Petoefi)	34
Desnădăjduire	36
Şapte cântece	39
I. <i>Dacă m'ai iubit o dată</i>	39
II. <i>Merii şi salcâmiu dau muguri afară</i>	40
III. <i>Eram unu 'n două feţe</i>	41
IV. <i>Mai fii minte ore primul sêrutat.</i>	43
V. <i>Tinerele călător</i>	43
VI. <i>Vorba cea mai vană.</i>	44
VII. <i>Und' se stau? tristele'nî şópte</i>	48
Dinaintea mării	49

	Pagina
Baladă Finlandesă	53
O Mumă. (După Andersen)	55
Romanță	61
Imortalitate. Sonet	63
Două feciorii	65
Rondel	68
Bardului de la Mircesci	70
Nizza-la-Bella. Pastel	75
Harpa minunată. Baladă din Feroë	77
Vis	82
Un lament la Bolintineanu	84
Din Prometheul lui Eschil. Prolog	89
Triolete primăverose	98
O dijmă de sonete	101
I. <i>Din harpa'mi sdruncinată</i>	101
II. <i>Perdut'am viața și veselia</i>	102
III. <i>Zefir sprinten unde sbori?</i>	103
IV. <i>Obosit, invoc odihna</i>	104
V. <i>Zău al somnului, cu vise de-aur</i>	105
VI. <i>Astfel când stărea primăverosă</i>	106
VII. <i>Pe-a ta pânză, zugrăvită</i>	107
VIII. <i>Nici o șoptă nu se-ăude</i>	108
IX. <i>Marioră! scollă dragă</i>	109

	<u>Pagina</u>
X. <i>Ah! nu fii nemulțumită</i>	110
Aurore, (După H. de Saint-Maur).	112
Colibri. Sonet. (După Leconte de Lisle)	124
Dolor	126
Dor de țară	129
Rugă. (După Sully Prudhomme)	131
Elvirei	133
Străinul. (După doamna E. de Girardin)	135
Rondele. I. <i>Înainte</i>	138
II. <i>După</i>	149
Naufragiatul	141
O junețe, Primăvara amorului!	144
Rondel	148
Aparițiune	150
Fluturul. (După Lamartine)	152
Fecióra durerilor	153
Amicis	156
Flori chineze. I. <i>Pe pârâul neted</i>	160
II. <i>Către miezul boltei negre</i>	161
III. <i>Cules'am flóre de persic</i>	161
Destăinuire	163
Momente câmpene. Idilă	165
La două turturele (Rondel îndoit).	175

	Pagina
Intemnițatul politic	177
Mumei mele	181
Viața de mare. (Din <i>Corsarul</i> lui Lord Byron)	184
Freamăte de toamnă	187
Serenadă	189
Meditațiune	193
Unei cochete	198
Poetul murind	200
La Mitropolie	203
Ruine clasice	204
Cântec arab	206
Legea naturei. (După Millevoye)	209
Iubesc	210
Amorul curtezanei	213
Toamna	215
Blesteme	219
Dómnai Z. U.	223
Epigrama. (După J. B. Rousseau)	224
Scrisóre de dragoste	225
Veghe	228
Unui copil	231
Cântecul Ciobanului. (După Goëte)	134
Obrásnicie	236

	Pa ına
Decepțiuni	238
Pe lac	241
Reamintire	243
Strigoiful (Legendă suediană).	245
Lia	247
Copii.	250
Doliu.	254
Contra rășboiului (După V. Hugo)	256
Antithesă rășbunătoare.	263
Flori artificiale.	266
Moestitia	268
Pârful	270
Novissima verba	272

ERATA

Pagina 23, după: *Inima 'n mine de ce palpită?* citește:

„ *Ce gróză-ascunsă peptu'mi agită?*

» 44, rândul 3, în loc de: *taman*, citește *tamam*.

» 63, titlul în loc de: *Imoralitate*, citește: *Imortalitate*.

Souvenire

Nu e om născut în lume
Ca să fie fericit.
Fericirea este o umbră
Un cuvânt închipuit!

13.7.13.....

Pro. 24 Iunie 1895.

14.000.000